

Kamer der Volksvertegenwoordigers

Chambre des Représentants

19 DECEMBER 1951.

19 DÉCEMBRE 1951.

BEGROTING

van het Ministerie van Binnenlandse Zaken
voor het dienstjaar 1952.

BUDGET

du Ministère de l'Intérieur
pour l'exercice 1952.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE VOOR
DE BINNENLANDSE ZAKEN (1), UITGEBRACHT
DOOR DE HEER HERMANS, F.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE L'INTERIEUR (1)
PAR M. HERMANS, F.

1. — ALGEMEEN OVERZICHT VAN DE BEGROTING.

1. — APERÇU GENERAL DU BUDGET.

Het ontwerp van begroting der uitgaven van het Departement van Binnenlandse Zaken belooft, voor 1952, 6.911.801.000 frank, waarvan 13.534.000 frank betrekking hebben op uitgaven die voortvloeien uit de oorlog.

In zijn geheel is deze begroting met 521.279.000 frank gestegen wat de normale uitgaven betreft, en met 3.271.000 frank gedaald wat de uitgaven betreft in verband met de oorlog.

De normale uitgaven bedragen dus 6.898.267.000 frank, tegen 6.376.988.000 frank in 1951 en 5.888.232.000 frank in 1950.

De verhoging in 1951 tegenover 1950 vond vooral haar oorzaak in het feit dat op de begroting van het lopende jaar enerzijds een globaal krediet van 307 miljoen uitgetrokken werd voor de uitgaven in verband met de Burgerlijke Veiligheid, en anderzijds een post van 125 miljoen voor het verlenen van militievergoedingen ter uitvoering van de wet van 9 Juli 1951.

Wat de vermeerdering met 521.279.000 frank betreft, die de begrotingsposten in 1952 tegenover 1951 kenden deze is in hoofdzaak te wijten aan :

a) de verhoging van het Fonds der Gemeenten (118 miljoen) en van het Fonds der Provinciën (30 miljoen) ingevolge de verhoging der wedden op 1 Mei 1951;

(1) Samenstelling van de Commissie : de heren Philippart, voorzitter; Bijmens, Develter, Hermans (Fernand), Junion, Kiebooms, Lefère, Mellaerts, Saint-Remy, Streel, Vandenberghe (Omer), Van den Eynde, Van Elslande. — Bonjean, Bracops, De Cooman, Demets, Demoitelle, Deruelles, Duret, Eekelers, Merlot. — Blum, Cooremans.

Zie :

4-VIII : Begroting.
29 : Amendementen.

Le projet de budget des dépenses du Département de l'Intérieur s'élève, pour 1952, à la somme de 6 milliards 911.801.000 fr., dont 13.534.000 fr. se rapportant à des charges résultant de la guerre.

Dans l'ensemble, ce budget est en augmentation de 521.279.000 fr., pour les dépenses normales, et en diminution de 3.271.000 fr. pour les dépenses de guerre.

Les dépenses normales atteignent donc 6.898.267.000 fr. contre 6.376.988.000 fr. en 1951 et 5.888.232.000 fr en 1950.

L'augmentation de 1951 par rapport à 1950 était due surtout à l'inscription au budget de l'année en cours d'une part, d'un crédit global de 307 millions pour les dépenses de la Sécurité Civile et, d'autre part, d'une allocation de 125 millions pour l'octroi d'indemnités de milice, en exécution de la loi du 9 juillet 1951.

Quant à l'augmentation de 521.279.000 fr., constatée en 1952 sur les postes budgétaires de 1951, elle doit être attribuée pour sa plus grande part :

a) à la majoration du Fonds des Communes (118 millions) et du Fonds des Provinces (30 millions) par suite de l'augmentation des traitements au 1er mai 1951;

(1) Composition de la Commission : MM. Philippart, président; Bijmens, Develter, Hermans (Fernand), Junion, Kiebooms, Lefère, Mellaerts, Saint-Remy, Streel, Vandenberghe (Omer), Van den Eynde, Van Elslande. — Bonjean, Bracops, De Cooman, Demets, Demoitelle, Deruelles, Duret, Eekelers, Merlot. — Blum, Cooremans.

Voir :

4-VIII : Budget.
29 : Amendements.

G.

b) de verhoging der dotatie van het Fonds der Provinciën tot een beloop van 75 miljoen, overeenkomstig het thans aan de Raad van State voorgelegde wetsontwerp, dat zal ingediend worden zodra het antwoord van dit rechtscollege toegekomen is;

c) de uitgaven voor de Burgerlijke Veiligheid die van 16.950.000 frank, in 1950, stijgen tot 323.849.000 frank in 1951 en tot 500.189.000 frank, in 1952.

Indien men de bij de wet vastgestelde toelagen, d.i. de voor het Fonds der Gemeenten en der Provinciën bestemde kredieten van de begroting aftrekt, alsook deze bestemd voor de wettelijke tussenkomst ten voordele van de gemeenten welke buitenlandse mijnwerkers huisvesten, komt uit de begroting van het departement een volume van bestuurskosten naar voren dat 1.035.267.000 frank bereikt, waaronder 500.189.000 frank, zegge de helft, betrekking heeft op Burgerlijke Veiligheid.

De eigen begroting van het Departement van Binnenlandse Zaken is dus wel geen belangrijke begroting.

Ten einde het onderzoek van de uitgaven voor de Burgerlijke Veiligheid te vergemakkelijken, werden de toelagen welke hierop betrekking hebben en welke over de verschillende hoofdstukken van de begroting verspreid liggen, samengebracht in een tabel welke voorkomt in de Nota omtrent de kredietenevoluitie (Begroting, blz. 18, 19 en 20).

Deze tabel geeft de verschillende rubrieken in bijzonderheden weer.

De nota, in bijlage bij de begroting (blz. 15), geeft op nauwkeurige wijze de ontwikkeling aan van de uitgaven van elk hoofdstuk van de begroting en vermeldt de uitgaven, in minder of meer, welke het totaal beïnvloeden.

Buiten de uitgaven voor burgerlijke veiligheid, de verhoging van de wedden met 5 %, de inschrijving van een uitzonderlijk krediet van 7.725.000 frank voor de uitgaven betreffende de gemeenteverkiezingen van 1952, de verhoging van 170 tot 275 miljoen van het krediet bestemd voor de militievergoedingen, komt er niets op de begroting voor, dat verdient te worden vermeld.

2. — GEMEENTELIJKE EN PROVINCIALE FINANCIËN.

Elk jaar worden ter gelegenheid van de bespreking van de begroting van Binnenlandse Zaken zowel in de Commissie als bij de openbare behandeling nagenoeg dezelfde vraagstukken behandeld. Deze problemen komen elk jaar opnieuw terug en ook weer dit jaar werd het grootste gedeelte der bespreking gewijd aan het belangrijke doch netelige vraagstuk van de gemeentelijke en provinciale financiën.

Van overal zijn opnieuw stemmen opgegaan om aan te dringen op herziening van de wet van 24 December 1948. In scherpe bewoordingen is de kritiek gemaakt van deze wet die naar het oordeel van de Commissieleden niet de resultaten heeft gegeven die sommigen ervan hebben verwacht. Sommige leden hebben beweerd dat de wet Vermeylen die de overname behelsde van verschillende gemeentelijke inkomsten ten voordele van de Staat een goede zaak is geweest voor de Staat en een nadelige voor de gemeenten en provinciën. Wanneer deze hunne vroegere inkomsten hadden kunnen behouden zouden ze er thans in globaal gezien beter voorstaan dan zulks thans het geval is. Een lid heeft zelfs aangevoerd dat thans 8 à 9 milliard frank, die aan de gemeenten zouden toekomen, door de Staat worden geïnd.

De vier grote steden, zegt hij, hebben een tekort van 800 miljoen frank en de gemeenten een tekort van ongeveer 200 miljoen frank. Hij legt dan ook een amendement neer op artikel 24-2 ten einde het Fonds der Gemeen-

b) à l'augmentation de la dotation du Fonds des Provinces à concurrence de 75 millions conformément au projet de loi actuellement soumis au Conseil d'Etat et qui sera déposé sitôt reçue la réponse de cette juridiction;

c) aux dépenses de Sécurité Civile qui passent de 16.950.000 fr. en 1950 à 323.849.000 fr. en 1951 et à 500.189.000 fr. en 1952.

Si l'on déduit du budget les subventions légales, c'est-à-dire les crédits affectés aux Fonds des Communes et des Provinces ainsi qu'à l'intervention légale en faveur des communes hébergeant des ouvriers mineurs étrangers, le budget du département fait apparaître un volume de dépenses administratives s'élevant à 1.035.267.000 fr. dont 500.189.000 fr., soit la moitié, se rapporte aux dépenses de la Sécurité Civile.

Le budget proprement dit du Département de l'Intérieur n'est donc pas un budget bien important.

Pour faciliter l'examen des dépenses de Sécurité Civile, les allocations s'y rapportant et qui se trouvent disséminées dans les divers chapitres du budget, ont été regroupées dans un tableau figurant dans la note concernant l'évolution des crédits (Budget, pp. 18, 19 et 20).

Ce tableau donne le détail des différentes rubriques.

La note, accompagnant le budget (page 15), indique de façon précise l'évolution des dépenses de chacun des chapitres du budget et fait mention des dépenses en plus ou en moins qui influencent le total.

En dehors des dépenses de sécurité civile, de l'augmentation des traitements de 5 %, de l'inscription d'un crédit exceptionnel de 7.725.000 fr. pour les dépenses se rapportant aux élections communales de 1952, de l'augmentation de 170 à 275 millions du crédit affecté aux allocations de milice, le budget ne présente pas de particularité méritant d'être signalée.

2. — FINANCES COMMUNALES ET PROVINCIALES.

Chaque année, aussi bien en Commission qu'en séance publique, ce sont à peu près les mêmes questions qui rebondissent à l'occasion de la discussion du budget de l'Intérieur. Ces problèmes reviennent d'année en année, et cette fois encore, la majeure partie de la discussion fut consacrée à l'importante, mais épineuse question des finances communales et provinciales.

De toutes parts s'élèvent à nouveau des voix pour réclamer la révision de la loi du 24 décembre 1948. Cette loi a fait l'objet de critiques sévères, les membres de la Commission estimant qu'elle n'a pas produit les résultats que certains en attendaient. Certains membres ont soutenu que la loi Vermeylen, qui prévoyait la reprise, au bénéfice de l'Etat, de diverses ressources communales, a été une bonne affaire pour l'Etat, mais préjudiciable aux communes et provinces. Si elles avaient pu conserver leurs revenus antérieurs, leur situation, vue dans son ensemble, aurait été meilleure qu'à présent. Un membre a même signalé que l'Etat percevait actuellement de 8 à 9 milliards qui devraient revenir aux communes.

Les quatre grandes villes, dit-il, accusent un déficit de 800 millions de francs, et les communes un déficit d'environ 200 millions. Aussi propose-t-il à l'article 24-2 un amendement tendant à porter la dotation du Fonds des

ten van 4 milliard 158 miljoen frank te brengen op 5 milliard 158 miljoen frank (verhoging van 1 milliard frank) en bij artikel 24-3 legt hij een amendement neer om het Fonds der Provinciën van 705 miljoen frank te verhogen tot 800 miljoen frank (verhoging van 95 miljoen frank) daar, voert hij aan, het tekort der provinciën meer dan 200 miljoen frank bedraagt en met behulp van de aangevraagde verhoging dit deficit gedeeltelijk zou kunnen bestreden worden (Parl. Stuk, n° 29).

Ook geeft hij zijn mening te kennen dat het Gemeentefonds voor openbare onderstand onvoldoende is. Het budget der C. O. O. is de laatste jaren merkkelijk verhoogd daar de verplegingskosten in de hospitalen aanzienlijk gestegen zijn.

Er werd nogmaals onderlijnd dat de sterkte en grootheid van België steeds heeft bestaan in de bloei zijner steden en gemeenten en dat de eerbiediging der prerogatieven van gemeenten en provinciën het welvaren van het land zal bevorderen. Men heeft de politiek aangeklaagd die er zou in bestaan deze prerogatieven te fnuiken en de tendens aan de kaak gesteld van de centrale organen die dit vrije leven der gemeenten en provinciën willen gekneld houden en een gestereotypeerd bestaan willen voorschrijven voor al deze besturen hoe verschillend en dispaaraat ze ook kunnen zijn.

De heer Minister heeft betreffende dit vraagstuk het volgende verklaard :

A. — Gemeentefonds.

« De heer Demoitelle heeft een amendement ingediend tot verhoging van het bedrag van het Gemeentefonds met 1 milliard frank, daar de grote steden een deficit hebben groot 800 miljoen en de andere steden een deficit van 200 miljoen frank.

Bij dit amendement doet de heer Demoitelle gelden dat, bij behoud van het oud stelsel, de gemeenten, door heffing van 60 opcentimes op de afgeschafte grondslagen, 9 milliard frank zouden innen.

Ik wens vooreerst in herinnering te brengen dat het bedrag van het Gemeentefonds berekend werd om de totale behoeften voorzien in de gemeentelijke begrotingen voor het dienstjaar 1947, te dekken.

De toenmalige regering heeft het plan tot herstel van de financiële toestand der gemeenten dus niet gegrond op de schatting van de aan de gemeenten ontnomen inkomsten, hun terug te geven door bemiddeling van een sterk toegenomen Gemeentefonds.

Het Departement heeft natuurlijk het bedrag van de nieuwe steun van de Staat aan de gemeenten berekend, maar enkel met het oog op de berekening van het aanvullend krediet in te schrijven in de begroting van 1949 boven de ingeschreven vooruitzichten en met het oog op de vereffeningen te verrichten bij toepassing van de schikkingen in het oud stelsel.

De tabel, met dit doel opgesteld en gepubliceerd in bijlage van het verslag der Senaatscommissie (Parl. stuk, 525 — sessie 1947-1948 — blz. 21) doet uitschijnen dat, behoudens het krediet, toegestaan in 1948 voor bijzondere hulp, hetzij 980.000 frank, de Staat een supplementair bedrag, groot 579.000.000 frank, moest betalen.

In deze tabel bedraagt de waarde van de opcentimes op de mobiliënbelasting, op de bedrijfsbelasting en op de belasting op bezoldigingen en lonen, onttrokken aan de gemeenten, 1.935 miljoen. Ik veronderstel dat deze som bedoeld wordt met de 9 milliard van de heer Demoitelle.

De heer Demoitelle heeft waarschijnlijk, om tot deze som te komen, de 60 opcentimes toegepast op de 15 milliard frank, ingeschreven in artikel 1, c), van het begrotingsont-

Communes de 4 milliards 158 millions de francs à 5 milliards 158 millions de francs (augmentation d'un milliard de francs), et à l'article 24-3, il propose un amendement visant à porter la dotation du Fonds des Provinces de 705 millions de francs à 800 millions de francs (augmentation de 95 millions de francs), car, déclare-t-il, le déficit des provinces étant supérieur à 200 millions de francs, la majoration sollicitée permettra de combler partiellement ce déficit (Doc. parl. n° 29).

Il estime également que le Fonds communal d'Assistance publique est insuffisamment doté. Le budget des Commissions d'Assistance publique est en nette augmentation ces dernières années, en raison de la hausse sensible des frais d'hospitalisation.

Il a été une nouvelle fois insisté sur le fait que la force et la grandeur de la Belgique ont toujours résidé dans la prospérité de ses villes et de ses communes, et c'est le respect des prerogatives provinciales et communales qui favorisera l'essor du pays. On a dénoncé la politique qui consisterait à amputer ces prerogatives et l'on a critiqué la tendance des organes centraux qui veulent enchaîner la liberté des communes et des provinces et imposer, malgré leur diversité, une ligne de conduite stéréotypée à toutes les administrations.

Au sujet de cette question, M. le Ministre a déclaré ce qui suit :

A. — Fonds des Communes.

« M. Demoitelle a présenté un amendement tendant à majorer le montant du Fonds des Communes de 1 milliard de francs pour le motif que les grandes villes ont un déficit de 800 millions et les autres communes un déficit de 200 millions de francs.

En déposant son amendement, M. Demoitelle a signalé notamment que si l'ancien régime avait été maintenu, les communes en levant 60 centimes additionnels auraient pu toucher 9 milliards de francs sur les bases supprimées.

Je tiens tout d'abord à rappeler que le montant du Fonds des Communes a été calculé, de manière à assurer la couverture de l'ensemble des besoins décélés par les budgets communaux de l'exercice 1947.

Le Gouvernement de l'époque n'a donc pas établi son plan de redressement de la situation financière des communes sur une évaluation des recettes retirées aux communes et à redistribuer à celles-ci, par l'intermédiaire d'un Fonds des Communes fortement accru.

Certes, le département a été amené à rechercher le montant de l'apport nouveau de l'Etat aux communes, mais uniquement en vue du calcul du crédit complémentaire à inscrire au budget de 1949, au delà des prévisions qui y avaient été portées, en vue des liquidations à faire en application des dispositions de l'ancien régime.

Le tableau dressé à cette fin, qui figure en annexe au document contenant le rapport de la Commission du Sénat (Doc. parl., n° 525 — session 1947-1948 — page 21) fait ressortir qu'en plus du crédit pour aide spéciale accordé en 1948, soit 980.000 fr., une somme supplémentaire de 579 millions était à décaisser par l'Etat.

A ce tableau, la valeur des additionnels à la taxe mobilière, à la taxe professionnelle et à la taxe sur les salaires et traitements retirés aux communes, s'élevait à 1.935 millions. Je suppose que c'est cette somme que visent les 9 milliards invoqués par M. Demoitelle.

Selon toute vraisemblance, pour obtenir cette somme, M. Demoitelle s'est contenté d'appliquer 60 centimes additionnels au montant de 15 milliards de francs, inscrit

werp van ontvangsten en uitgaven voor het dienstjaar 1952, als ontvangsten voortkomende uit de bedrijfsbelasting.

Dergelijke schatting is ten zeerste foutief.

Alvorens hiervan het bewijs te leveren meen ik de nadruk te moeten leggen op het feit dat de schatting van de ontvangsten, die de gemeenten in het oude fiscaal stelsel inden, uitsluitend behoort tot de bevoegdheid van het Departement van Financiën.

Daarenboven is het, zelfs na grondige studie, niet mogelijk vaststaande cijfers te geven daar de belastingwetgeving in aanzienlijke mate gewijzigd werd sedert 1948, zijnde het laatste jaar van het oude fiscaal stelsel der gemeenten.

De hiernavolgende overwegingen beperken zich dus tot algemeenheden en ramingen, wat nochtans geen afbreuk doet aan de waarde van het besluit.

Uit de nota, tot staving van het begrotingsontwerp van ontvangsten en uitgaven (Parl. stuk Kamer 1951-1952 — n° 4-1, bladz. 60 tot 62) blijkt dat de inkomsten uit de bedrijfsbelasting 15,1 milliard bedragen.

Deze ontvangsten bestaan uit :

1. — 8.025 miljoen voortkomend uit de afhouding aan de bron (bezoldigingen, lonen, etc.).

2. — 7.075 miljoen op belastingen niet geïnd door afhouding aan de bron, ten laste van de bezoldigden, enz.

Welnu :

1. — *De afhouding aan de bron komt niet in aanmerking voor de opcentimes* maar, voor een gedeelte, voor bijzondere gemeentebelastingen op bezoldigingen, lonen en pensioenen.

2. — Het bedrag, groot 7.075 miljoen, is het resultaat van de fusie der bedrijfsbelasting en de oude nationale crisisbelasting op dewelke de gemeenten nooit opcentimes hebben kunnen heffen.

Het past derhalve te bepalen welk deel in deze 7.075 miljoen toekomt aan de nationale crisistaks, verschillend van de bedrijfsbelasting. Uit de inkohiering, voor het dienstjaar 1949-1950, blijkt dat de bedrijfsbelasting en de nationale crisistaks op de bedrijfsinkomsten een nagenoeg gelijk rendement hebben.

Onder voorbehoud van wijzigingen, toegebracht aan het fiscaal stelsel in 1951, mag men dus veronderstellen dat 50 % van 7.075 miljoen betrekking hebben op de bedrijfsbelasting, hetzij 3.537 miljoen. Nochtans maakt dit laatste bedrag niet geheel de voornaamste grondslag uit waarop de gemeentelijke opcentimes kunnen toegepast worden.

Inderdaad, in dit bedrag zijn een groot aantal afhoudingen begrepen waarop deze opcentimes niet kunnen geheven worden :

a) de opbrengst ten laste van de loontrekkenden, enz. (schatting bij benadering — 300 miljoen);

b) het deel van de huidige belasting overeenkomende met de buitengewone opcentimes, destijds ingesteld ten voordele van de Staat, namelijk door opslorping van de provinciale en gemeentelijke opcentimes (totaal : 110 opcentimes voor 1949 en 100 voor 1950).

De opbrengst van deze opcentimes beantwoordt derhalve aan ongeveer de helft van 3.537 miljoen, waarvan 300 miljoen, bedoeld sub litt. a) hierboven, afgetrokken zijn.

Om kort te gaan zou van het bedrag, groot 3.537 mil-

à l'article 1/c du projet de budget des Voies et Moyens pour l'exercice 1952, comme recettes résultant de la taxe professionnelle.

Cette évaluation est complètement erronée.

Avant d'en faire la preuve, je crois, toutefois, devoir souligner que l'évaluation des recettes que procurerait actuellement aux communes leur ancien régime fiscal relève de la compétence exclusive du département des Finances.

Au surplus, même des études approfondies ne permettraient pas à celui-ci de produire des chiffres certains, les lois d'impôts ayant subi des modifications profondes depuis 1948, dernière année de l'ancien régime fiscal des communes.

Les considérations qui suivent se limitent donc nécessairement à des généralités et à des prévisions qui n'entament d'ailleurs pas la valeur des conclusions.

D'après la note justificative faisant suite au projet de budget des Voies et Moyens (Doc. Chambre — 1951-1952 — n° 4-1, pp. 60 à 62) la recette de 15,1 milliards attendue de la taxe professionnelle se décompose comme suit :

1. — 8.025 millions à provenir des retenues à la source (traitements, salaires, etc.);

2. — 7.075 millions sur impôts non perçus à la source, à charge des salariés, etc.

Or :

1. — *Les retenues à la source n'étaient pas passibles de centimes additionnels* mais, pour une partie d'entre elles, de la taxe communale spéciale sur les traitements, salaires, pensions.

2. — Les 7.075 millions restants sont le résultat de la fusion de la taxe professionnelle et de l'ancienne contribution nationale de crise, sur laquelle les communes n'ont jamais pu établir de centimes additionnels.

Il convient donc de rechercher la part des 7.075 millions qui peut être considérée comme propre à la taxe professionnelle séparée de la C. N. C. Il résulte des enrôlements pour les exercices 1949 et 1950 que la taxe professionnelle et la C. N. C. sur les revenus professionnels ont un rendement sensiblement équivalent.

Sous les réserves qu'impose, notamment, la modification apportée au régime fiscal en 1951, on peut donc considérer que 50 % des 7.075 millions susvisés se rapportent à la taxe professionnelle, soit donc 3.537 millions. Toutefois, ces 3.537 millions sont eux-mêmes loin de représenter le « principal » de la taxe qui était passible d'additionnels communaux.

En effet, dans ces 3.537 millions interviennent, pour une large part, des perceptions qui échappaient aux additionnels, à savoir :

a) les produits à recouvrer par voie de rôles à charge des salariés, etc. (Évaluation approximative : 300 millions);

b) la partie de la taxe actuelle correspondant aux centimes additionnels extraordinaires établis naguère au profit exclusif de l'État, notamment par absorption des additionnels provinciaux et communaux (au total : 110 additionnels pour 1949 et 100 pour 1950).

Le produit de ces additionnels correspond donc environ à la moitié des 3.537 millions amputés au préalable des 300 millions visés au littéra a) ci-dessus.

En bref, des 3.537 millions susmentionnés, seule eût été

lioen, slechts 1.619 miljoen kunnen in aanmerking komen voor heffing van gemeentelijke opcentimes.

De heer Demoitelle kon dus niet de 60 opcentimes heffen op 15.100 miljoen, zijnde het bedrag vermeld in de begroting van ontvangsten en uitgaven, maar enkel op 1.619 miljoen, wat een resultaat geeft van 972 miljoen in de plaats van 9 milliard.

Nochtans moet men hieraan toevoegen dat in de nota, tot staving van het begrotingsontwerp, bepaald wordt :

1. — dat van het bedrag, groot 7.075 miljoen, verwacht van belastingen die niet afgehouden worden aan de bron, 3.300 miljoen (47 %) vermoedelijk voortkomen uit de vooruitgestorte betalingen en 3.775 miljoen (53 %) uit de invorderingen door kohier;

2. — dat het bedrag, groot 3.775 miljoen, slechts 55 % van het ingekohierde bedrag uitmaakt (bl. 61, *in fine*).

Door ventilatie in dezelfde verhouding van het bedrag, groot 1.619 miljoen, bekomt men een deel, groot 858 miljoen (53 %) zoals sub. 2 hierboven, uit inkohiering maar slechts 55 % van deze bedragend.

Bij het bedrag van 1.619 miljoen moet men dus de 45 %, ontbrekende op de inkohiering, hetzij 702 miljoen toevoegen.

De totale belasting waarop de opcentimes kunnen geheven worden bedraagt derhalve ongeveer 2.320 miljoen (er moet nochtans aangestipt worden dat er navorderingen van rechten in voorkomen, t.t.z. bestanddelen vreemd aan de belasting voor 1952).

Door de gemeentelijke opcentimes van 60 op 80 te brengen bekomt men een ontvangst, groot 1.856 miljoen.

* * *

De oude gemeentelijke taks op bezoldigingen, lonen en pensioenen.

In de uiteenzetting hierboven werd een ontvangst van 8.025 miljoen, begrepen in het totaal bedrag van 15,1 milliard en verwacht van de afhoudingen aan de bron, weggelaten.

Indien dit bedrag niet in aanmerking komt voor gemeentelijke opcentimes is het nochtans, althans voor een bepaald gedeelte, ten grondslag voor een bijzondere belasting op bezoldigingen, lonen en pensioenen, afgehouden door het grootste gedeelte der gemeenten tot op een maximum van 30 %, wanneer het wettelijk maximum dezer opcentimes 85 % bedroeg.

Het past derhalve te bepalen hoeveel volgens deze heffingen, het bedrag van deze bijzondere belasting thans zou bedragen.

Van het bedrag, groot 8.025 miljoen moet eerst en vooral 15 miljoen afgetrokken worden voorzien voor de ontvangsten ten laste van de foorkramers, schippers, leuders, enz. (bl. 60, *in fine*).

Het saldo, groot 8.010 miljoen, is het resultaat van de fusie van de bedrijfsbelasting en de oude nationale crisistaks, waarvan de 1ste forfaitair op 1/3 en de 2^e op 2/3 mag geraamd worden.

Van het bedrag, groot 8.010 miljoen moet 2.670 miljoen (1/3) beschouwd worden als bedrijfsbelasting.

Na aftrekking van 15 buitengewone opcentimes, in 1950 ingesteld ten voordele van de Staat (20 in 1949, opslorping van de bijzondere belasting) rest er 2.320 miljoen.

Eens te meer is de berekening van de opbrengst van de oude bijzondere belasting moeilijk. Inderdaad :

passible d'additionnels communaux une part de 1.619 millions.

Ce n'est donc pas aux 15.100 millions portés au budget des Voies et Moyens, mais uniquement à 1.619 millions environ que M. Demoitelle pouvait appliquer les 60 centimes additionnels envisagés par lui, le résultat étant donc de 972 millions au lieu de 9 milliards.

Ajoutons toutefois qu'il est précisé dans les notes justificatives du projet de budget :

1. — que des 7.075 millions attendus des impôts non perçus à la source, 3.300 millions (47 %) représentent le montant présumé des paiements anticipatifs et 3.775 millions (53 %) celui des recouvrements sur rôles;

2. — que ces 3.775 millions ne représentent que 55 % du montant des rôles (p. 61, *in fine*).

En ventilant, d'après les mêmes proportions, le montant de 1.619 millions retenu ci-dessus, on obtient une part de 858 millions (53 % comme au n° 2 ci-dessus) à provenir des enrôlements, mais ne représentant que 55 % de ceux-ci.

Il convient donc d'ajouter aux 1.619 millions, les 45 % manquant sur enrôlements, soit 702 millions.

La taxe globale passible d'additionnels se situant donc aux environs de 2.320 millions (à noter toutefois qu'y interviennent des rappels de droits, c'est-à-dire des éléments étrangers à la taxe propre à 1952).

En évaluant à 80, au lieu de 60, le nombre moyen des anciens additionnels communaux, on obtient une recette de 1.856 millions.

* * *

L'ancienne taxe communale spéciale sur les traitements, salaires et pensions.

Dans l'exposé ci-dessus, a été laissée de côté la recette de 8.025 millions comprise dans le montant global de 15,1 milliards et attendue des perceptions à la source.

Si elles n'étaient pas passibles d'additionnels communaux, ces perceptions constituaient, pour une certaine part du moins, la base de la taxe spéciale sur les traitements, salaires et pensions perçus par la plupart des communes à un maximum de 30 % lorsque les additionnels atteignaient leur maximum légal de 85 %.

Il convient donc de rechercher, d'après ces perceptions, à combien pourrait s'élever aujourd'hui le montant de la taxe spéciale.

Des 8.025 millions doit s'exclure, tout d'abord, une recette de 15 millions prévue pour les perceptions à charge des forains, bateliers, commerçants ambulants, etc. (p. 60, *in fine*).

Le solde de 8.010 millions est le résultat de la fusion de la taxe professionnelle et de l'ancienne C. N. C. dont l'importance respective s'évaluait forfaitairement à un tiers et deux tiers.

Des 8.010 millions, une somme de 2.670 millions (1/3) est donc à considérer comme se rapportant à la taxe professionnelle.

Après déduction des 15 centimes, extraordinaires établis en 1950 au profit de l'Etat (20 en 1949, représentant l'absorption de la taxe spéciale), il reste 2.320 millions.

Une fois de plus, il est extrêmement malaisé d'évaluer, d'après ce montant, le rendement qu'aurait l'ancienne taxe spéciale. En effet :

1. deze behelst de taxatie van zekere opbrengsten die destijds niet in aanmerking kwamen voor heffing der speciale belasting;

2. van deze stelden de gemeenten gewoonlijk de belastingplichtigen vrij die minder dan 430 frank (sedert 1947) bedrijfsbelasting aan de Staat betaalden; deze som werd van alle grotere bedragen afgetrokken alvorens het bedrag der bijzondere belasting te berekenen, hetgeen voor de gemeenten in het algemeen een gevoelige vermindering meebracht.

Daarom nemen we onze toevlucht tot een eenvoudiger maar toch zeer benaderend berekeningssysteem.

In de gemeentelijke begrotingen voor 1948 bedroeg de bijzondere belasting ongeveer 200 miljoen, terwijl in de begroting van ontvangsten en uitgaven de inkomsten, afgehouden aan de bron, geschat werden op 1.335 miljoen (Kamer — Stuk 1948-49 — n° A, blz. 79). In werkelijkheid bedroeg de ontvangst in 1948 1.883 miljoen: stuk 49-50 — 4-1, blz. 77.

Daar de schatting van de waarschijnlijke opbrengst der bijzondere belasting vroeger aan de gemeenten medegegeeld werd door de Administratie der Rechtsreeksse Belastingen, moet men aannemen dat er een verband bestaat tussen de schatting op 200 miljoen en deze op 1.335 miljoen.

De raming, voor 1952, bedraagt 2.320 miljoen zoals hierboven gezegd; men mag dus veronderstellen dat de bijzondere belasting thans ongeveer 350 miljoen zou opbrengen.

* * *

Tot besluit en onder voorbehoud om de redenen hierboven uiteengezet, lijkt het niet mogelijk, zich steunend op de ontvangsten groot 15,1 milliard, voorzien in de begroting van ontvangsten en uitgaven, de ontvangsten die de gemeenten door heffing van 80 opcentimes op de bedrijfsbelasting en op de bijzondere belasting op bezoldigingen, lonen en pensioenen, op meer dan $1.856 + 350 = 2.206$ miljoen te schatten.

Welnu, in de tabel waar de supplementaire last van de Staat geschat wordt, bedraagt de raming van de gezegde ontvangsten 1.926 miljoen.

Het verschil tussen de raming voor 1952 en deze voor 1948 blijft dus onder de kredieten door de Staat toegekend aan de gemeenten ten titel van bijzondere hulp of supplementaire last voortspruitende uit de oprichting van het Fonds.

Het cijfer geciteerd door de heer Demoitelle heeft dus geen zin.

Anderzijds is het juist dat, voor wat betreft de grote steden, het deficit voor het dienstjaar 850 miljoen bedraagt. Wil dit zeggen dat de voorgestelde hulp, groot 800 miljoen, verrechtvaardigd is?

Tijdens de bespreking van de begroting van Binnenlandse Zaken voor 1951 heb ik de gelegenheid gehad mijn mening uiteen te zetten betreffende de grote steden. Ik heb er aan herinnerd dat tijdens de stemming van de wet van 1948 gezegd werd dat de schikkingen van deze wet onvoldoende waren om de financiële toestand der grote steden in orde te brengen en dat aanvullende maatregelen dienden getroffen.

Wanneer ik op het Ministerie van Binnenlandse Zaken gekomen ben was niets dienaangaande gedaan geworden. Bij instudering van dit vraagstuk heb ik vastgesteld dat het bedrag van het fonds zo berekend werd dat het geheel der lasten van alle gemeenten, inbegrepen de grote steden, gedekt is.

Een aanvullende regeling voor de grote steden is slechts verrechtvaardigd wanneer het bijzondere uitgaven betreft die ze te dragen hebben buiten de administratieve lasten

1. — il comporte la taxation de certaines rémunérations non passibles jadis de la taxe spéciale;

2. — de celle-ci, les communes exemptaient généralement les contribuables dont la cotisation à la taxe professionnelle de l'Etat n'atteignait pas 430 francs (depuis 1947), et défalquaient cette somme de toutes les cotisations supérieures avant de calculer le montant de la taxe spéciale, ce qui, pour l'ensemble des communes, constituait un abattement considérable.

C'est pourquoi, nous recourons au système d'évaluation le plus simple, mais très approximatif.

Aux budgets communaux de 1948, la taxe spéciale figurait pour un montant global d'environ 200 millions, tandis qu'au budget des Voies et Moyens, les perceptions à la source étaient présumées devoir rapporter 1.335 millions (Doc. Chambre, de 1948/49, n° 4 A, p. 79). En réalité, la recette pour 1948 fut de 1.883 millions: Doc. 1949/50, n° 4-I, p. 77).

Les évaluations du rendement probable de la taxe spéciale étant, jadis, communiquées aux communes par l'administration des Contributions Directes, on doit admettre qu'il existe un rapport entre l'évaluation de 200 millions et celle de 1.335 millions susvisée.

L'évaluation pour 1952 étant de 2.320 millions comme dit ci-dessus, on peut estimer que la taxe spéciale aurait actuellement un rendement voisin de 350 millions.

* * *

En conclusion, et sous les réserves qui s'imposent pour les motifs déjà indiqués, en se basant sur la recette de 15,1 milliards prévue au budget des Voies et Moyens, il semble impossible d'évaluer à plus de $1.856 + 350 = 2.206$ millions la recette que procureraient aux communes 80 additionnels à la taxe professionnelle et la taxe spéciale sur les traitements, salaires et pensions.

Or, dans le tableau évaluant les charges supplémentaires de l'Etat, les recettes en question ont été évaluées à 1.926 millions.

La différence entre les évaluations pour 1952 et les évaluations pour 1948 reste donc inférieure aux crédits affectés par l'Etat aux communes au titre d'aide spéciale ou de charge supplémentaire dérivant de la constitution des Fonds.

Le chiffre avancé par M. Demoitelle ne repose donc sur rien.

D'autre part, en ce qui concerne les grandes villes, il est exact que le déficit propre à l'exercice atteint 850 millions. Est-ce à dire que l'aide de 800 millions proposée est justifiée?

Lors de l'examen du budget de l'Intérieur de 1951, j'ai eu l'occasion d'exposer mes vues au sujet des grandes villes. J'ai rappelé qu'il a été dit au moment du vote de la loi de 1948 que les dispositions de cette loi ne suffiraient sans doute pas pour redresser la situation financière des grandes villes et que des mesures complémentaires devraient être envisagées.

Rien n'était préparé cependant au moment où je suis arrivé au Ministère de l'Intérieur. A l'examen du problème, j'ai constaté que le montant du fonds a été calculé de manière à couvrir l'ensemble des charges de toutes les communes, y compris les grandes villes.

Une intervention complémentaire en faveur de celles-ci ne pouvait donc se justifier que pour assurer la couverture des dépenses particulières qu'elles ont à supporter en plus

die normaal ten laste van de gemeenten vallen. Men kan niet, zonder arbitrair tewerk te gaan voor de grote steden aanvullende inkomsten voorzien tot dekking van hun uitgaven. Inderdaad, andere gemeenten zouden hiervoor bijzondere hulp kunnen vragen.

Steunende op deze overweging en zonder af te wijken van de grondslag der wet van 24 December 1948, ben ik de mening toegedaan dat aanvullende Staatshulp zich opdringt om de grote steden een toelage te geven die hen moet toelaten de lasten met nationaal of algemeen karakter, voor 100 %, te dekken.

De uitgaven van regionale aard dezer gemeenten konden niet vergoed worden, zonder de maatstaven van verdeling van het Gemeentefonds te moeten herzien.

Ik heb mijn diensten derhalve opdracht gegeven het contact met de grote steden op te nemen en in gemeen overleg het bedrag hunner algemene en regionale uitgaven te bepalen op basis van de begroting van 1947 en 1951.

Na beëindiging van dit werk heb ik de burgemeesters en schepenen der grote steden ontboden ten einde het resultaat te onderzoeken en een oplossing te vinden.

Op die vergadering heb ik de vertegenwoordigers der grote steden gezegd dat de aanvullende Staatstussenkomenst slechts kon plaats hebben indien de gemeentelijke besturen zich de inspanning getroosten om de uitgaven in te krimpen. Om de goedkeuring van mijn Collega van Financiën te bekomen moest een algemeen plan tot herstel van de lokale financiën voorgelegd worden waarop buiten de Staatstussenkomenst belangrijke bezuinigingsmaatregelen voorzien waren.

De vertegenwoordigers der steden hebben de mening getuit dat de door de diensten gegeven bepalingen der uitgaven van nationale aard veel te eng waren en dat het wenselijk ware dit begrip uit te breiden zodat ook de uitgaven van algemene aard daarin begrepen zouden zijn.

Daar bijzonder blijkt dat de door de grote steden gedelegeerde ambtenaren niet, overal dezelfde maatstaven gebruikt hadden, werden de steden dan ook uitgenodigd een aanvullend verslag op te stellen ten einde hun mening te kennen te geven over de uitgaven die in aanmerking zouden komen voor Staatshulp.

Een nieuwe bijeenkomst zal eerstdaags plaats hebben om de basis van de bespreking definitief vast te leggen.

Het probleem is niet eenvoudig; de financiële toestand der grote steden moet afzonderlijk bestudeerd worden en, anderzijds, moet vermeden worden dat de Staat voor grote bedragen tussenkomt om geheel het deficit te dekken. De grote steden moeten dus hun medewerking verlenen en hun inspanning voegen bij die van de Staat om dit belangrijk probleem op te lossen.

Ik tracht zo spoedig mogelijk een oplossing te vinden; maar ik kan onmogelijk het definitief akkoord van mijn Collega van Financiën bekomen tenzij ik een systeem ontwerp waarbij het probleem volledig opgelost wordt en met de hulp van de Staat en met deze der grote steden.

De oplossing zal in elk geval, zo spoedig mogelijk, aan het Parlement voorgelegd worden en wij zullen de gelegenheid hebben dit probleem verder te bespreken.

De Commissie zal begrijpen dat het mij niet mogelijk is nu reeds een oplossing te geven en ik kan mijn akkoord niet betuigen voor wat betreft dit deel van het amendement van de heer Demoitelle.

Betreffende de aanvullende som bedragende 200 miljoen die hij vraagt voor de andere gemeenten, kan ik evenmin akkoord gaan.

Voorzeker erken ik dat het moeilijk zal zijn het Gemeentefonds zo te verdelen dat ieder bestuur de juiste

des charges administratives incombant normalement aux communes. Sans tomber dans l'arbitraire, l'on ne peut prévoir pour les grandes villes des ressources supplémentaires pour couvrir leurs dépenses. D'autres communes pourraient, en effet, revendiquer des interventions de l'espèce.

C'est en partant de ces considérations et pour rester dans la ligne du système à la base de la loi du 24 décembre 1948, que j'ai émis l'avis que l'aide complémentaire de l'Etat s'imposera pour donner aux grandes villes un supplément leur permettant d'assurer à 100 % la couverture des charges revêtant un caractère national ou général nettement marqué.

Quant aux dépenses à caractère régional que ces villes supportent, leur couverture ne pouvait être assurée, si besoin était, par une revision des critères de répartition du Fonds des Communes.

Cette position étant prise, j'ai chargé mes services de se mettre en rapport avec les grandes villes afin d'établir, de commun accord, sur la base des budgets de 1947 et de 1951, le montant des dépenses à caractère général ou régional qu'elles ont à supporter.

Le travail effectué, j'ai convoqué les bourgmestres et échevins des grandes villes afin d'examiner les résultats et de rechercher les éléments d'une solution.

Au cours de cette réunion, j'ai fait connaître aux représentants des grandes villes que l'intervention supplémentaire de l'Etat ne pouvait se concevoir que si les administrations communales ont réalisé par elles-mêmes tous efforts de compression possibles et que, pour obtenir l'adhésion de mon collègue des Finances, il convenait de présenter un plan général de redressement des finances locales comportant, en dehors de l'intervention de l'Etat, des économies importantes.

Par ailleurs, les représentants délégués par les villes ont estimé que la définition donnée par les services aux dépenses à caractère national était trop étriquée et qu'il convenait d'élargir la notion de ses dépenses de manière à y inclure les dépenses dites d'intérêt général.

Comme, d'autre part, il apparaît que les fonctionnaires délégués avaient appliqué partout les mêmes critères, les villes ont été invitées à présenter un rapport complémentaire faisant connaître leur opinion quant aux dépenses à prendre en considération pour le calcul de l'aide de l'Etat.

Une nouvelle réunion doit avoir lieu incessamment pour la mise au point définitive de la base de la discussion.

Le problème n'est pas simple; la situation financière des grandes villes est à envisager séparément et, d'autre part, il doit être exclu que l'Etat intervienne de manière telle à couvrir l'entière du déficit. Les grandes villes doivent donc apporter leur propre collaboration et joindre leurs efforts à ceux de l'Etat pour résoudre ce problème important.

Je m'emploie à trouver une solution aussi rapide que possible; mais, je ne pourrai obtenir l'accord définitif de mon collègue des Finances que si j'envisage un système permettant de résoudre entièrement le problème et avec les concours conjugués de l'Etat et des grandes villes.

La solution sera, en tout cas, soumise au Parlement au plus tôt et nous aurons l'occasion de revenir sur ce problème.

La Commission comprendra, dès lors, qu'il ne m'est pas possible de préjuger de la solution et je ne puis être d'accord sur cette partie de l'amendement de M. Demoitelle.

Quant à la somme complémentaire de 200 millions qu'il demande pour les autres communes, je ne puis non plus m'y rallier.

Certes, je reconnais qu'il sera difficile de répartir jamais le Fonds des Communes de manière à donner à chaque

som krijgt die het toekomt, rekening gehouden met de lasten. Hier en daar zullen deficitaire toestanden vastgesteld worden en slechts door wijziging van de maatstaven van verdeling, voorgesteld door de Raad van Beheer van het Gemeentefonds, zal aan deze bijzondere toestanden kunnen verholpen worden.

Maar, hoe stelt de heer Demoitelle zich de taak van de Staat voor, om de te kleine bedragen toegekend aan sommige gemeenten te herverdelen?

Wanneer de Raad van Beheer de mening toegedaan is dat dergelijke toestand onvermijdelijk is, heeft deze tot taak een wijziging van de wet voor te stellen, wat een betere alimentatie van het speciaal hulpfonds, voorzien in artikel 18, mogelijk maakt.

Ik moet mij derhalve verzetten tegen de inschrijving in de begroting van de som groot 200 miljoen en ik vraag het amendement van de heer Demoitelle, om het bedrag van het Gemeentefonds met 1 miljard te verhogen, te verwerpen.

B. — Fonds voor Openbare Onderstand.

De heer De Cooman heeft gevraagd ingelicht te worden betreffende de evolutie van de lasten, gedekt door het Fonds voor Openbare Onderstand, van 1 miljard frank.

De vaststelling van de dotatie van het Gemeentefonds voor Openbare Onderstand wordt gedaan op basis van de totale nettolasten van hoofdstuk VI van het budget 1947 dat bevat, behoudens de subsidies aan de C. O. O., verschillende uitgaven voor sociale voorzorg (gezinsvergoeding, afhoudingen voor sociale zekerheid, enz.), en niet alleen, zoals men vaak meent, naar de last der gemeentelijke subsidies aan de C. O. O.

Rekening gehouden met de overname door de Staat van het Gemeentefonds voor Openbare Onderstand, bedroegen de nettolasten in 1947 1.059 miljoen.

Met een besparing van 6 %, ongeveer 59 miljoen, bedroegen de te dekken lasten 1 miljard.

Volgens de gemeentelijke rekeningen van 1947 bedroegen de subsidies aan de C. O. O. 844 miljoen, hetzij 84,4 % van de totale lasten vermeld in hoofdstuk VI.

Door dezelfde redenering betreffende de begrotingen van 1948 tot 1951, bekomt men volgende cijfers :

	Te dekken lasten	Subsidies aan C.O.O.
Dienstjaar 1947	1.000	844 miljoen
» 1948	1.212	1.100 miljoen
» 1949	1.296	1.071 miljoen
» 1950	1.219	1.158 miljoen (raming)
» 1951	1.238	1.176 miljoen (raming).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de toename van de lasten vermeld in hoofdstuk VI der begroting, het onmogelijk gemaakt heeft dat, vanaf het eerste jaar der toepassing van de wet, de totale dekking bekomen werd.

Wanneer men weet dat het fonds enkel voorbehouden is voor de behoeften van de C. O. O., kan men reeds vaststellen dat deze onvoldoende zijn, vermits er 71 miljoen voor 1949, 158 miljoen voor 1950 en 176 miljoen voor 1951 tekort waren.

Dit verschil betekent nochtans niet dat het bedrag van het Fonds van Openbare Onderstand noodzakelijk moet verhoogd worden.

Ik meen te mogen in herinnering brengen dat een bijzonder fonds voor Openbare Onderstand opgericht werd om de hervorming van de openbare onderstand te ver-

administratie la somme exacte qui lui revient, au regard de l'importance de ses charges. De-ci de-là, des situations déficitaires seront constatées et c'est par la modification des critères de répartition à suggérer par le Conseil d'administration du Fonds des Communes que l'on remédiera à ces situations spéciales.

Mais, comment M. Demoitelle peut-il concevoir que c'est à l'Etat qu'incombe le souci de parfaire les quote-parts provenant de répartitions s'avérant insuffisantes pour certaines communes ?

Si le Conseil d'administration estime que de pareilles situations sont inévitables, il lui appartient de proposer une modification à la loi dont puisse résulter une meilleure alimentation du Fonds spécial d'aide prévu à l'article 18.

Je dois donc m'opposer également à l'inscription au budget de cette somme de 200 millions et je demande le rejet de l'amendement de M. Demoitelle majorant de 1 milliard le montant du Fonds des Communes.

B. — Fonds d'Assistance publique.

M. De Cooman a demandé à être documenté au sujet de l'évolution des charges couvertes par le Fonds d'Assistance de 1 milliard de francs.

La détermination de la dotation du F. C. A. P. s'est faite sur la base de la charge nette totale du chapitre VI des budgets de 1947, lesquels comprenaient, outre les subsides aux C. A. P., diverses dépenses de prévoyance sociale (allocations familiales, retenues pour sécurité sociale, etc.), et non pas seulement, comme on le croit souvent, d'après la seule charge des subsides communaux aux C. A. P.

Compte tenu de la reprise par l'Etat du Fonds commun d'Assistance, ces charges nettes atteignaient en 1947, 1.059 millions.

En supposant une économie de 6 %, devant atteindre 59 millions, la charge à couvrir égalait un milliard.

D'après les comptes communaux de 1947, la charge nette des seuls subsides aux C. A. P. s'est élevée à 844 millions, soit 84,4 % de la charge nette totale du chapitre VI.

En appliquant le même raisonnement aux données des budgets de 1948 à 1951, on obtient les chiffres suivants :

	Charges à couvrir	Subsidies aux C. A. P.
Exercice 1947	1.000	844 millions
» 1948	1.212	1.100 millions
» 1949	1.296	1.071 millions
» 1950	1.219	1.158 millions (évaluation)
» 1951	1.238	1.176 millions (évaluation).

Il résulte donc de ce qui précède que l'accroissement des charges du chapitre VI du budget a fait obstacle à leur couverture totale dès la première année d'application de la loi.

Si l'on considère que le fonds est réservé aux seuls besoins des C. A. P., une insuffisance peut déjà être constatée puisqu'il manquerait 71 millions pour 1949, 158 millions pour 1950 et 176 millions pour 1951.

Ces écarts ne signifient cependant pas que le montant du Fonds d'Assistance doive nécessairement être majoré.

A ce propos, je tiens à rappeler que la création d'un fonds spécial d'assistance a été envisagée pour faciliter une réforme de l'assistance publique qui aurait comporté,

richten, met name de kredietverdeling rechtstreeks ten voordele van de C. O. O. en door tussenkomst van de Minister van Volksgezondheid.

Om deze reden werd het Fonds voor Openbaar Onderstand zo berekend dat het zo goed mogelijk overeenkomt met het bedrag van de lasten van onderstand.

De Minister van Binnenlandse Zaken kan, derhalve, moeilijk een wijziging brengen aan dit fonds, alvorens de hervorming van de Openbare Onderstand, die ter studie is in het Ministerie van Volksgezondheid, bekend is.

In elk geval zal ik de aandacht van mijn collega van Volksgezondheid vestigen op deze belangrijke zaak.

De heer Demoitelle heeft opgemerkt dat de verhoging der gemeentelasten een gelijklopende verhoging van het fonds eist, wanneer men althans wenst dat de gemeenten hun opdracht kunnen vervullen.

Ik ben de mening toegedaan dat dit probleem niet in dit opzicht moet onderzocht worden.

Indedaad, de wet van 24 December 1948 heeft zelf voorzien in welke mate de dotaties zouden vermeerderd worden. Deze verschillen naargelang van de percentages van vermeerdering of vermindering, toegepast op de bezoldigingen van het personeel der openbare diensten.

Tenzij men het stelsel van de wet geheel verandert, is het onmogelijk het bedrag van dit fonds afhankelijk te maken van de vermeerdering der lasten, vrij gestemd door de gemeenten. Zo men deze zienswijze bijtreedt, zou het bedrag van het fonds gedurig aan moeten verhogen.

De laattijdige storting van achterstallige belastingen heeft totnogtoe de kastoestand der gemeenten bevorderd. Herhaaldelijk heb ik er op gewezen door tussenkomst in openbare zitting; indien de gemeenten definitieve verbintenissen hebben aangegaan, zullen ze zich vroeg of laat in een onmogelijke toestand bevinden.

Het is onduidelijk dat de gemeenten hun blijvende lasten verhogen, zonder zich te bekommeren om hun normale inkomsten.

Wanneer de gemeenten de verplichting zouden hebben hun uitgaven binnen de perken van hun inkomsten te houden, dan betekende dit het einde der gemeentelijke autonomie, dit onder voorbehoud van hetgeen ik gezegd heb nopens de oprichting van een hulpfonds door afname van het gemeentelijk fonds.

Dit jaar zal ik, uitzonderlijk, 75 à 100 miljoen, voortkomende uit de vereffening van het vroeger Gemeentefonds, kunnen verdelen. De deficitaire gemeenten zullen aldus hulp kunnen ontvangen.

Maar, wat betreft de toekomst, zal men de maatstaven van verdeling aan de deficitaire gemeenten moeten herzien. Dit is de taak van de Raad van Beheer van het Gemeentefonds die in mijn diensten alle hulp en alle inlichtingen kan ontvangen, nodig om deze taak tot een einde te brengen.

Overigens, zal ik de gelegenheid hebben dit probleem in openbare zitting te behandelen.

C. — Provinciefonds.

De heer Demoitelle heeft een amendement voorgesteld strekkende tot verhoging van het bedrag van het provinciefonds met 200 miljoen.

Het geldt hier een oud probleem, voldoende bekend.

De Staat geeft aan de provincies hetgeen deze verloren hebben, maar men gaat niet akkoord over het bedrag van dit verlies.

De Raad van Beheer raamt het verlies op 200 miljoen, terwijl de Financien slechts 75 miljoen erkennen.

In deze voorwaarden heb ik gemeend een wetsontwerp te moeten voorbereiden strekkende tot verhoging van het fonds met een bedrag van 75 miljoen.

notamment, la répartition du crédit directement en faveur des C. A. P. et à l'intervention du Ministre de la Santé Publique.

C'est pour ce motif que le Fonds d'Assistance Publique a été calculé de manière à correspondre, aussi près que possible, au montant des charges d'assistance.

Il paraît, dès lors, difficile au Ministre de l'Intérieur d'apporter des modifications au régime de ce fonds avant que la réforme de l'assistance publique examinée au Ministère de la Santé Publique, soit connue.

Je veux, en tout cas, attirer l'attention de mon collègue de la Santé Publique sur l'intérêt que présente cette question.

M. Demoitelle a fait observer que l'augmentation des charges des communes postule une augmentation parallèle du fonds, si l'on veut que les communes puissent continuer à remplir leur mission.

J'ajoute à ce sujet que le problème ne doit pas être examiné sous cet angle.

En effet, la loi du 24 décembre 1948 a prévu elle-même de quelle façon augmenteraient les dotations. Celles-ci varient selon les pourcentages d'augmentation ou de diminution appliqués aux traitements des agents des pouvoirs publics.

Sous peine de fausser complètement le mécanisme de la loi, il n'est pas possible de faire varier ce fonds en fonction des augmentations de dépenses, librement votées par les communes. A suivre pareille politique, le montant du fonds devrait être constamment majoré.

Le versement tardif de nombreux arriérés fiscaux a facilité jusqu'à présent la trésorerie des communes. Je l'ai assez répété dans mes interventions en séance publique; si, à la faveur de ces arriérés exceptionnels, les communes ont contracté des engagements définitifs, elles se trouveront tôt ou tard dans une situation inextricable.

Il n'est pas possible d'admettre que les communes augmentent leurs charges permanentes, sans se soucier de l'évolution de leurs ressources normales.

Ce serait, du reste, la fin de l'autonomie communale si les communes n'avaient l'obligation de contenir leurs dépenses dans les limites de leurs ressources, sous réserve de ce que j'ai dit précédemment en ce qui concerne l'institution d'un fonds d'aide au moyen d'un prélèvement sur le Fonds des Communes.

Cette année, je vais pouvoir exceptionnellement répartir 75 à 100 millions provenant de la liquidation de l'ancien fonds communal. Les communes déficitaires pourront ainsi trouver une aide.

Mais, pour l'avenir, il faudra revoir les critères de répartition en vue d'aider les communes en déficit. C'est là l'œuvre du Conseil d'administration du Fonds des Communes qui trouvera auprès de mes services toute l'aide et tous les renseignements nécessaires pour mener à bonne fin cette tâche.

J'aurai, du reste, l'occasion de revenir sur ces questions en séance publique.

C. — Fonds des Provinces.

M. Demoitelle a proposé un amendement tendant à majorer de 200 millions le montant du Fonds des Provinces.

C'est là une vieille question amplement connue.

Pour les provinces, l'Etat ne fait que redistribuer ce qu'elles ont perdu. Mais on n'est pas d'accord sur le montant de ce qui a été perdu.

Le Conseil d'administration estime que c'est 200 millions, les Finances reconnaissent 75 millions.

C'est dans ces conditions que j'ai estimé devoir préparer un projet de loi majorant de cette somme de 75 millions le montant du fonds.

Wij zullen de gelegenheid hebben dit probleem binnenkort nader te bespreken, vermits het wetsontwerp desbetreffende terug gekomen is van de Raad van State en eerlang neergelegd zal worden.

Ik moet mij natuurlijk verzetten tegen het amendement van de heer Demoitelle nopens een toestand die later zal onderzocht worden ».

* * *

Verschillende leden hebben beweerd dat ze de cijfers vermeld in de uiteenzetting van de heer Minister niet kunnen aanvaarden en deze te gepaste tijde zullen weerleggen.

* * *

En lid trekt nog de aandacht op de bijzondere toestand van de stad Antwerpen. Een grote krachtsinspanning is gedaan om de uitgaven te besnoeien, het personeel werd verminderd met circa 1.100 eenheden, zegge 10 %. Maar de uitbreiding van de haveninstellingen brengt mee voor de stad dat daar weer bijkomende uitgaven noodzakelijk zijn. De haven is een zware deficitaire post voor de stadsbegroting. Daarbij komt dat een stad als Antwerpen aanzienlijke uitgaven heeft in verband met zijn verschillende onderwijsinstellingen. Studenten van niet minder dan veertig verschillende gemeenten lopen school in de stad Antwerpen.

3. — GEMEENTELIJKE EN PROVINCIALE PROBLEMEN.

A. — Wedden van burgemeester en schepenen.

De wedderegelings voor burgemeesters en schepenen blijft gesteld. Verschillende commissieleden hebben de heer Minister gevraagd wat hij zinnens is te doen.

In de provincie Limburg, voert een lid aan, is de regeling nog gebrekkelijker. In strijd met inlichtingen verstrekt door het Departement is de vergoeding voor het College van Burgemeester en Schepenen niet 6 frank per inwoner, maar slechts 4 frank en zulks ingevolge een rondschriften van de heer Gouverneur verschenen in 1947. Tot op heden werd hieraan geen wijziging gebracht.

De heer Minister kondigt het kortelings neerleggen van een wetsontwerp aan, hetwelk de kwestie der wedden van burgemeesters en schepenen zal regelen.

De kwestie of de verzekerden die ophouden verplicht onderworpen te zijn aan de wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige dood en die zich in hoofdzaak aan de vervulling van een politiek mandaat van burgemeester of schepenen wijden onderworpen kunnen blijven aan de verzekering door deze wetten ingericht, is in onderzoek bij de heer Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg.

B. — Regularisatie der tijdelijken.

Nogmaals was de regularisatie der tijdelijken het voorwerp van een tussenkomst. Honderden leden van het gemeentepersoneel wachten op hunne regularisatie. De uitvoerige besluiten zouden dringend moeten verschijnen.

C. — Gemeentesecretarissen.

De toestand der gemeentesecretarissen, wordt opgemerkt, is hachelijk wegens het uitblijven van het statuut van het gemeentepersoneel. Op 3 October 1951, in een schrijven aan de heer Voorzitter van de Nationale Federatie der Gemeentesecretarissen, heeft de heer Minister nieuwe onderrichtingen in het vooruitzicht gesteld.

De heer Minister heeft geantwoord dat het rondschriften klaar is en een der volgende dagen mag verwacht worden.

Nous aurons l'occasion de nous expliquer bientôt sur ce problème puisque le projet de loi en question vient d'être renvoyé par le Conseil d'Etat et va pouvoir être déposé incessamment.

Je dois évidemment m'opposer à l'amendement de M. Demoitelle qui préjuge de la solution ».

* * *

Plusieurs membres de la Commission ont déclaré ne pouvoir accepter les chiffres mentionnés dans la déclaration de M. le Ministre ajoutant qu'ils les réfuteraient en temps opportun.

* * *

Ensuite, un commissaire souligne la situation particulière de la ville d'Anvers. Un effort considérable a été fait pour comprimer les dépenses; le personnel a été réduit de 10 %, soit environ 1.100 agents. Mais l'extension des installations portuaires entraîne pour la ville de nouvelles dépenses dans ce secteur également. Le Port constitue pour le budget de la ville un poste nettement déficitaire. Il s'y ajoute que la ville d'Anvers doit assumer des dépenses considérables pour ses différents établissements d'enseignement, étant donné que des étudiants d'une quarantaine de communes différentes fréquentent les écoles de la ville d'Anvers.

3. — PROBLEMES COMMUNAUX ET PROVINCIAUX.

A. — Traitement des bourgmestre et échevins.

La question des traitements des bourgmestre et échevins reste posée. Divers membres de la Commission ont demandé à M. le Ministre quelles étaient ses intentions.

Dans la province de Limbourg, assure un des commissaires, le régime est encore plus défectueux. Contrairement aux renseignements fournis par le Département, l'indemnité prévue en faveur du Collège des bourgmestre et échevins n'est pas de 6 francs par habitant, mais de 4 francs seulement, et cela en vertu d'une circulaire de M. le Gouverneur, parue en 1947. Jusqu'à présent, cette situation est restée inchangée.

M. le Ministre annonce le dépôt prochain d'un projet de loi réglant la question des traitements des bourgmestre et échevins.

La question de savoir comment les assurés qui cessent d'être des assujettis obligatoires à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré et qui se consacrent en ordre principal à l'accomplissement d'un mandat politique de bourgmestre ou d'échevin pourraient rester soumis à l'assurance instaurée par les lois en question, est à l'étude au Ministère du Travail et de la Prévoyance Sociale.

B. — Régularisation des temporaires.

La régularisation des temporaires a donné lieu à une nouvelle intervention. Des centaines d'agents communaux attendent leur régularisation. Les arrêtés d'exécution devaient être publiés sans délai.

C. — Secrétaires communaux.

La situation des secrétaires communaux, fait-on remarquer, est critique parce que le statut du personnel communal se fait attendre. Dans une lettre adressée le 3 octobre 1951 au Président de la Fédération Nationale des Secrétaires Communaux, M. le Ministre laisse entrevoir de nouvelles instructions.

M. le Ministre a répondu que la circulaire était prête et pouvait être attendue très prochainement.

D. — Wijziging der gemeentewet.

Artikel 76, 1°, van de Gemeentewet bepaalt dat aan het advies van de bestendige deputatie en aan de goedkeuring van de Koning moeten onderworpen worden de beslissingen betreffende vervreemdingen, dadingen, ruilingen, leningen, enz. Wanneer de waarde 50.000 frank of een tiende van de gewone begroting van inkomsten niet overschrijdt tenzij dit tiende meer dan 500.000 frank bedraagt volstaat de goedkeuring door de bestendige deputatie. Een lid doet opmerken dat deze bedragen niet aan de huidige toestanden zijn aangepast en dat men de centrale overheden grotelijks zou ontlasten door deze cijfers aan te passen.

E. — Wedde der leden der bestendige deputatie.

Een lid stelde de vraag hoever thans de aanpassing der wedde der leden der bestendige deputatie gevorderd was. De heer Minister heeft geantwoord dat er met de betrokkenen contact is opgenomen. De verhoging der wedde wordt voorzien maar meteen ook het verbod van de thans bestaande cumuls. Er is desaan gaande echter nog geen akkoord tot stand gekomen.

4. — BURGERLIJKE VEILIGHEID.

Het kan niet ontkend worden dat er een flinke krachtsinspanning wordt gedaan om het systeem der burgerlijke veiligheid in ons land op dreef te krijgen. De kredieten voorzien op de begroting tonen zulks duidelijk aan. In het jaar 1950 was er slechts 16.950.000 frank voorzien. In 1951 klom dit bedrag tot 323.849.000 frank en thans voor 1952 werd 500.189.000 frank voorzien.

De herhalingstabel afgedrukt op blz. 18 van de begroting geeft een duidelijk overzicht van hetgeen door het Departement wordt voorzien.

Onder artikel 28-18 is niet minder dan 12.450.000 frank voorzien voor propagandakosten in zake de burgerlijke veiligheid.

Het lijdt geen twijfel dat de verantwoordelijkheid van de heer Minister in deze aangelegenheid zeer groot is. De Commissieleden zouden graag een algemeen overzicht hebben betreffende de plannen in verband met de burgerlijke veiligheid. De heer Minister zal aan de leden een uitgebreid verslag doen geworden over de huidige stand der organisatie der beveiliging der burgerbevolking en zou wensens dat alsdan deze kwestie aan een grondige bespreking zou worden onderworpen.

Een lid vroeg naar de criteria die worden aangewend bij de verdeling van het krediet van 14 miljoen voorzien onder artikel 24-13 voor toelagen aan de gemeenten voor het verwerven van materieel bestemd voor de brandweerdiensten, en sprak over de toestand van de gemeente Anderlecht die met 35 andere gemeenten kontrakten heeft afgesloten ten einde de actie tegen het brandgevaar te regelen.

De heer Minister verschaftte de volgende uitleg :

« 1) Maatstaf voor toekenning van subsidies.

In gewone omstandigheden, strekt de door het departement gevoerde toelagenpolitiek er toe bijna uitsluitend de centra van regionale brandweergroepen te bevoordelen; deze werden opgericht bij besluit der provinciegouverneurs, in uitvoering van artikel 5 van het Koninklijk besluit dd. 15 Maart 1935, betreffende de algemene organisatie van de gemeentelijke brandweerdiensten. Ongeveer 155 dezer diensten zijn in werking; aan 50 dezer groepen, die dan centra van bijzondere regionale groepen worden genoemd, wordt voorrang verleend.

Uitzonderlijk wordt aan sommige gemeenten, die niet

D. — Modification de la loi communale.

Aux termes de l'article 76, 1°, de la loi communale, sont soumises à l'avis de la députation permanente et à l'approbation du Roi, les délibérations relatives aux aliénations, transactions, échanges, emprunts, etc. L'approbation de la députation permanente est suffisante lorsque la valeur n'excède pas 50.000 francs ou le dixième du budget des voies et moyens ordinaires à moins que ce dixième ne dépasse 500.000 francs. Un membre fait observer que ces sommes ne répondent pas aux situations actuelles et que leur adaptation soulagerait considérablement les autorités centrales.

E. — Traitement des députés permanents.

Un membre a demandé où en était actuellement la question de l'adaptation du traitement des députés permanents. M. le Ministre répond qu'il a été pris contact avec les intéressés. Il est prévu une majoration de ce traitement, mais elle s'accompagnerait d'une interdiction des cumuls actuels. Toutefois, aucun accord n'est intervenu à ce sujet.

4. — SECURITE CIVILE.

Il est indéniable qu'il est fait un gros effort pour la mise en train du système de la sécurité civile dans notre pays. Les crédits inscrits au budget le montrent nettement. En 1950, 16.950.000 francs seulement avaient été prévus. Pour 1951, ce chiffre passe à 323.849.000 francs et pour 1952, il est prévu 500.189.000 francs.

Le tableau de regroupement reproduit à la page 18 du budget fournit un aperçu très clair des prévisions du Département.

Pas moins de 12.450.000 francs sont prévus à l'article 28-18 pour frais de propagande en faveur de la sécurité civile.

Il est hors de doute que la responsabilité de M. le Ministre en ce domaine est très grande. Les membres de la Commission désireraient voir exposer dans leurs grandes lignes les plans concernant la sécurité civile. M. le Ministre fera parvenir aux membres un rapport détaillé sur l'état d'organisation actuel de la sécurité de la population civile, et son désir serait de voir soumettre cette question à une discussion approfondie.

Un membre demande quels sont les critères de répartition du crédit de 14 millions prévu à l'article 24-13, représentant les subventions aux communes pour l'acquisition de matériel destiné aux services d'incendie, et expose la situation de la commune d'Anderlecht, qui a conclu avec 35 autres communes des contrats visant à organiser la lutte contre le danger d'incendie.

M. le Ministre fournit les précisions ci-après :

« 1) Critères pour l'allocation des subsides.

En temps normal, la politique de subvention pratiquée par le département tend à favoriser, en ordre presque exclusif, les centres de groupes régionaux de défense contre l'incendie, institués par arrêtés des gouverneurs de province en exécution de l'article 5 de l'arrêté royal du 15 mars 1935 relatif à l'organisation générale des services communaux d'incendie. Il y en a environ 155 en activité; parmi ces groupes une priorité est accordée à 50 d'entre eux, qualifiés de centres de groupes régionaux spéciaux.

A titre exceptionnel, certaines communes, non comprises

tot deze categorie behoren, een subsidie toegekend wanneer ze ver van een centrum gelegen zijn, bij gevaar of wegens andere bijzondere redenen.

Deze maatstaf kan gewijzigd worden onder invloed van de internationale conjunctuur.

In het kader der maatregelen genomen door het departement met het oog op de bescherming der burgerlijke bevolking, wordt het probleem van de bestrijding van het brandgevaar, op gemeentelijk en regionaal plan, voortdurend belangrijker, zodat de financiële interventiepolitiek van de Staat aanzienlijker moet worden.

De brandweerkorpsen in de 12 bijzondere gewesten voor de burgerlijke veiligheid opgericht bij ministerieel besluit dd. 8 Augustus 1951, moeten noodzakelijk de zorg der Regering wegdragen.

2) Het geval der gemeente Anderlecht.

De gemeente Anderlecht heeft in April 1949 inderdaad aan het departement financiële hulp gevraagd voor aankoop van een automatische brandweertladder van 30 m.

Deze vraag kon niet gunstig onthaald worden, daar de gemeente niet behoorde tot de centra van regionale groepen en evenmin tot de categorie der gemeenten die subsidies konden krijgen. Anderzijds beschikt de Brusselse agglomeratie, in vredetijd, over een voldoende aantal brandladders.

Daar nochtans de gemeente Anderlecht deel uitmaakt van een bijzonder gewest voor de burgerlijke veiligheid, zal deze toestand onderzocht worden in de zin bepaald in het laatste lid, sub a) hierboven. »

5. — BINNENLANDSE ORDE.

Sommige commissieleden hebben hun bekommernis uitgedrukt in verband met verklaringen afgelegd door politieke leiders op een partijcongres en waarbij gezegd werd dat de actie van deze politieke partij op straat zou gebracht worden en hebben hunne bezorgdheid uitgedrukt betreffende de handhaving van de openbare orde. Ze hebben de heer Minister gevraagd dat alle maatregelen zouden getroffen worden opdat de herhalingen van wanordelijkheden zoals in Juli 1950 niet meer mogelijk zou zijn.

Hierop hebben verschillende leden geantwoord dat de bedoelde verklaringen geenszins van revolutionaire aard waren. Men moet aan de redevoeringen uitgesproken op het bedoeld partijcongres niet een betekenis geven die ze geenszins hebben gehad. Men moet niet denken dat men de versterking der orde zou willen in deze middelen. Maar de Grondwet waarborgt het recht van manifestatie voor iedereen. In dit verband wordt gewezen naar de betoging van 30 September 1951 voor de verdediging van de openbare school.

De heer Minister onderlijnt dat er natuurlijk een essentieel verschil is tussen de openbare orde en de organisatie van de burgerlijke veiligheid. De diensten der burgerlijke veiligheid zullen door hem nooit gebruikt worden om de openbare orde te handhaven.

Wat de binnenlandse orde betreft is het duidelijk dat de aandacht van de heer Minister is getrokken door de bedoelde redevoeringen, zoals zulks door elke belangrijke openbare redevoering het geval is, op het gestelde probleem. Hij houdt er aan zonder de minste twijfel noch dubbelzinnigheid de verzekering te geven dat in elk geval de orde zal gehandhaafd worden zoals zulks een eerste plicht is voor de Minister van Binnenlandse Zaken. Hij

dans l'une des catégories ci-dessus, sont susceptibles de recevoir un subside, en raison de leur éloignement d'un centre, en cas de danger, ou d'autres motifs spéciaux.

Ces critères sont susceptibles d'être influencés par la conjoncture internationale.

Dans le cadre des mesures prises par le département en vue d'assurer la protection de la population civile, le problème de la lutte contre le feu sur les plans communal et régional revêt une importance sans cesse croissante et requiert une politique d'intervention financière de l'Etat plus prononcée.

Les corps de sapeurs-pompiers stationnés dans l'une ou l'autre des 12 régions spéciales de Sécurité civile, créés par arrêté ministériel du 8 août 1951 doivent nécessairement faire l'objet de la sollicitude gouvernementale.

2) Cas de la commune d'Anderlecht.

La commune d'Anderlecht a effectivement introduit au département, en avril 1949, une demande tendant à bénéficier de l'intervention financière pour l'acquisition d'une échelle automatique d'incendie de 30 m.

Cette demande n'a pu être accueillie à l'époque, en raison du fait que la commune, n'étant pas centre de groupe régional, ne rentrait pas dans les catégories de localités susceptibles de recevoir un subside; d'autre part, l'agglomération bruxelloise disposait d'un nombre d'échelles suffisant pour la desservir en temps de paix.

Toutefois, comme la commune d'Anderlecht fait partie d'une région spéciale de sécurité civile, sa situation sera examinée dans le sens des dispositions prévues au dernier alinéa du a) ci-dessus. »

5. — ORDRE INTERIEUR.

Des membres de la Commission ont exprimé leur inquiétude concernant les déclarations de certains leaders politiques au congrès de leur parti, affirmant que l'action de ce parti politique s'exercerait dans la rue, et il se disent très préoccupés du maintien de l'ordre. Ils demandent à M. le Ministre de prendre les dispositions nécessaires pour éviter le retour des désordres de juillet 1950.

Plusieurs membres ont fait observer que les déclarations en question n'avaient rien de révolutionnaire. Il ne faut pas attacher aux discours prononcés à ce congrès de parti une signification qu'ils n'ont jamais eue. Il n'y a pas lieu de croire que l'on veuille troubler l'ordre dans ces milieux. Mais la Constitution garantit à chacun le droit de manifester ses opinions. A ce propos, il suffira de se rappeler la manifestation du 30 septembre 1951 pour la défense de l'école publique.

M. le Ministre souligne la différence essentielle entre l'ordre public et l'organisation de la sécurité civile. Il ne fera jamais appel aux services de la sécurité civile pour maintenir l'ordre.

Quant à l'ordre intérieur, il va de soi que les discours en question n'ont pas manqué, comme tout important discours prononcé en public, de retenir l'attention de M. le Ministre sur le problème qu'ils posaient. Il tient à donner l'assurance, sans ambages et sans réserve, qu'en tout état de cause, l'ordre sera maintenu comme l'exige un des premiers devoirs d'un Ministre de l'Intérieur. Il insiste pour que l'on cesse de mettre continuellement l'opinion publique en émoi par

dringt er op aan dat de openbare opinie niet aanhoudend zou verontrust worden door publieke verklaringen die de schijn verwekken dat men wat anders zinnens is dan thans wordt verklaard.

6. — ADMINISTRATIEVE EPURATIE.

Weer is de vraag gesteld of de administratieve epuratie nog niet kan beëindigd worden. Verschillende gevallen zijn nog hangende in het Departement.

Zoals er voor het rijks personeel een Koninklijk besluit verscheen (K. B. van 6 Maart 1951) beroep openstellend tegen sommige beslissingen en er voor het onderwijzend personeel der Rijksonderwijsinrichtingen een Koninklijk besluit verscheen (K. B. van 9 April 1951) zo wacht men naar een regeling voor het provincie- en gemeentepersoneel.

De heer Minister heeft aangekondigd dat het onderzoek dezer kwestie door hem beëindigd is en thans onderworpen is aan zijn collega van Openbaar Onderwijs. Men mag zich kortelings verwachten aan de publicatie van de tekst.

7. — TAALEVENWICHT IN HET DEPARTEMENT.

In het verslag der begroting voor 1951 werd aangehaald dat voor wat betreft het Bestuur der Provincie- en Gemeentezaken er op 11 hogere ambtenaren : 9 van de Franse taalrol zijn en slechts 2 van de Nederlandse taalrol.

Dit is voorzeker van aard om een vertraging te bewerkten bij het onderzoek der dossiers die zeer talrijk op deze Directie toekomen.

Men vroeg de heer Minister of er ter zake thans een wijziging is ingetreden en welke de vooruitzichten zijn.

De heer Minister heeft als volgt geantwoord :

« Men heeft opgemerkt dat er een wanverhouding bestaat tussen de hoge ambtenaren van het bestuurskader der provincie- en gemeentezaken.

« In de laatste zitting heb ik gezegd dat er, wat betreft de hoge ambtenaren, een volledig evenwicht bereikt werd tussen de Vlaamse en de Franse rol; maar, dit evenwicht zal binnenkort verbroken worden, ten gunste van het personeel behorende tot het Nederlands kader, daar ik nog een inspecteur-generaal taaladjunct moet benoemen.

» Enkele vlaamse dagbladen hebben kritiek uitgebracht op de benoeming van een directeur-generaal behorende tot de franse taalrol. Ik wens, dienaangaande, een grondige verklaring te geven.

» Het is voorzeker wenselijk dat er in elke dienst een volmaakt evenwicht tussen beide rollen bestaat. De ambten moeten echter ook verdeeld worden, rekening gehouden met de bekwaamheid der ambtenaren en met de belangen en de noodwendigheden van de dienst.

» Ik meen, derhalve, dat een bepaalde soepelheid moet toegelaten zijn bij de indeling, over verscheidene diensten, zonder dat in zijn geheel en in elke groep ambten het evenwicht gestoord wordt.

» Welnu, ziehier hoe de ambten van hoge ambtenaren verdeeld zijn :

	Vlaamse rol	Franse rol
Secretaris-Generaal	1	—
Directeuren-Generaal... ..	1	2
Inspecteuren-Generaal en Bestuursdirecteur... ..	3	3
	5	5

des déclarations publiques qui créent l'impression que les intentions diffèrent des discours de l'heure.

6. — EPURATION ADMINISTRATIVE.

Une fois de plus est posée la question de savoir s'il n'est pas encore possible de clôturer l'épuration administrative. Plusieurs affaires sont encore en suspens au Département.

De même que pour les agents de l'Etat, il est paru un arrêté royal (A. R. du 6 mars 1951), ouvrant un recours contre certaines décisions, et comme un arrêté royal a également vu le jour pour le personnel enseignant (A. R. du 9 avril 1951), le règlement de la situation du personnel provincial et communal est en vue.

M. le Ministre annonce qu'il a terminé l'examen de la question et qu'actuellement, celle-ci est soumise à son collègue de l'Instruction publique. On peut s'attendre à bref délai à la publication du texte en question.

7. — EQUILIBRE LINGUISTIQUE AU DEPARTEMENT.

Le rapport sur le budget pour 1951 signalait qu'en ce qui concerne l'Administration des Affaires provinciales et communales, sur 11 fonctionnaires supérieurs, 9 appartenaient au rôle linguistique français et 2 seulement au rôle néerlandais.

Cette situation est assurément de nature à ralentir l'examen des dossiers, qui parviennent en grand nombre à cette Direction.

Il est demandé à M. le Ministre si une modification est intervenue dans ce domaine, et quelles sont les prévisions.

M. le Ministre a fourni la réponse ci-dessous :

« On a signalé le déséquilibre existant entre les fonctionnaires principaux du cadre de l'administration des Affaires Provinciales et Communales.

» Au cours de la dernière séance, j'ai fait connaître que, pour ce qui concerne les fonctionnaires généraux, un équilibre parfait existe actuellement entre les rôles flamand et français; mais, il sera rompu à bref délai en faveur des agents du cadre néerlandais puisque je dois procéder encore à la nomination d'un inspecteur général adjoint linguistique.

» Comme, d'autre part, certaine presse flamande a critiqué la nomination d'un directeur général du rôle français, je tiens à m'expliquer à fond sur cette question.

» Certes, il est désirable que dans chaque service, un équilibre aussi parfait que possible soit maintenu entre les deux rôles. Encore faut-il répartir les emplois en tenant compte à la fois des aptitudes des fonctionnaires et des intérêts et nécessités du service.

» J'estime, dès lors, qu'une certaine souplesse doit être permise pour la répartition entre les différents services, sans porter atteinte à l'équilibre de l'ensemble et de chaque groupe de fonctions.

» Or, voici comment se répartissent les emplois des fonctionnaires généraux :

	Rôle flamand	Rôle français
Secrétaire général	1	—
Directeurs généraux	1	2
Inspecteurs généraux et Directeur d'administration	3	3
	5	5

Het Departement bestaat uit vier diensten : het Secretariaat-Generaal en drie algemene directies. Uit deze tabel blijkt dat de Vlaamse ambtenaren geenszins benadeeld zijn hetzij men de vergelijking maakt in de graad directeur-generaal, hetzij men het totaal hoge ambtenaren voor ogen houdt.

Anderzijds zo ik een Vlaams directeur-generaal in de plaats van een Frans directeur-generaal zou benoemd hebben, zou men 1 Vlaams secretaris-generaal en twee Vlaamse directeuren-generaal tegen 1 directeur-generaal en 1 ambtenaar van lagere rang behorende tot de Franse rol gehad hebben.

Ik meen niet dat dergelijke verdeling rechtvaardig zou geweest zijn en ik twijfel eraan dat, zo de toestand omgekeerd ware geweest, het Vlaams personeel ermede zou tevreden zijn.

Ik zie derhalve niet in hoe ik, in dit geval, de taalwetten zou overtreden hebben ten nadele van Vlaamse ambtenaren. Deze hebben immers de hiërarchische hoogste ambtenaar alsmede 1 ambtenaar-generaal meer dan het personeel behorende tot de Franse taalrol.»

De heer Minister heeft er nog bijgevoegd dat hij zal onderzoeken of het mogelijk is door overplaatsing van sommige ambtenaars de wanverhouding die bestaat in de Directie der Provincie- en Gemeentezaken ongedaan te maken.

8. — ALLERLEI.

A. — Reizen van de heer Minister.

Een lid vraagt aan de heer Minister dat wanneer hij of zijn functionarissen een belangrijke studiereis doen, hierover verslag zou worden uitgebracht voor de commissieleden zoals zulks in andere departementen geschiedt.

De heer Minister antwoordde dat hij in verband met de burgerlijke veiligheid sommige inrichtingen van Nederland en Engeland had bezocht. De uitgaven in verband met deze verplaatsingen waren zeer miniem. Er zal rekening worden gehouden met de vraag van het commissielid.

Het lid heeft een amendement neergelegd om het krediet voorzien bij artikel 14-2 met 100.000 frank te verminderen (uitgaven in verband met de verplaatsingen der centrale diensten).

B. — De Oosterkantons en het Duits grondgebied aan België overgedragen.

Een lid brengt kritiek uit op de volgende posten der begroting :

Art. 24-8. — Vaderlandslievende inrichtingen in de Oosterkantons ... fr. 70.000

Art. 24-9. — Rijksbijdrage in de uitgaven van het aan België overgedragen Duitse grondgebied... fr. 3.542.000

Art. 28-1. — Wedden en vergoedingen van de burgemeesters-ambtenaren; volledige wedde en vergoedingen van de politiecommissaris van Sankt-Vith...fr. 520.000

Het gaat hier over het verlenen van een geldelijke steun aan de verenigingen welke de Belgische gedachte in de Oosterkantons bevorderen, verder over het schijnbaar te kort op de begroting van de militaire commandant in het aan België overgedragen Duitse grondgebied en over de volgende wedden en vergoedingen :

Le Département comprend quatre services : le secrétariat général et trois directions générales. D'après ce tableau que l'on s'arrête pour la comparaison à l'échelon, directeur général ou que l'on considère l'ensemble des fonctionnaires généraux, les agents flamands ne sont nullement défavorisés.

D'autre part, si j'avais nommé un directeur général flamand au lieu d'un français, on aurait obtenu 1 secrétaire général et deux directeurs généraux flamands contre 1 directeur général et un autre fonctionnaire de rang inférieur du rôle français.

Je ne crois pas que pareille répartition aurait pu être considérée comme équitable et je doute d'ailleurs que si la situation était renversée que le personnel flamand s'en serait contenté.

Je ne vois, dès lors, pas comment j'aurais en l'espèce enfreint les lois linguistiques au préjudice des agents flamands, ceux-ci ayant quant à la répartition ci-dessus l'avantage de compter parmi eux le fonctionnaire le plus élevé de la hiérarchie et, en même temps un fonctionnaire général de plus que les agents français. »

M. le Ministre ajoute encore qu'il examinera la possibilité de transférer certains fonctionnaires pour mettre fin à la disproportion actuellement constatée à la Direction des Affaires provinciales et communales.

8. — DIVERS

A. — Voyages de M. le Ministre.

Un membre demande à M. le Ministre, qu'après chaque voyage d'étude que lui-même ou ses fonctionnaires effectueraient, il soit fait rapport à ce sujet devant les membres de la Commission, à l'instar de ce qui se fait pour d'autres Départements.

M. le Ministre répond que, dans le cadre de l'organisation de la sécurité civile, il avait visité certaines installations aux Pays-Bas et en Grande-Bretagne. Les dépenses afférentes à ces déplacements furent très minimes. Il sera tenu compte du vœu du membre de la Commission.

Un membre a proposé un amendement tendant à réduire de 100.000 francs le crédit porté à l'article 14-2 (dépenses afférentes aux déplacements des services centraux).

B. — Les cantons de l'Est et les territoires allemands transférés à la Belgique.

Un membre critique les postes suivants du budget :

Art. 24-8. — Organisations patriotiques dans les cantons de l'Est ... fr. 70.000

Art. 24-9. — Intervention de l'Etat dans les dépenses des territoires allemands transférés à la Belgique ... fr. 3.542.000

Art. 28-1. — Traitements et indemnités des bourgmestres-fonctionnaires; traitement intégral et indemnités du commissaire de police de Saint-Vith ... fr. 520.000

Il s'agit, en l'espèce, d'accorder une aide financière aux groupements qui propagent l'idée belge dans les cantons de l'Est; ensuite il y est question du déficit apparent du budget du commandant militaire instauré dans les territoires allemands transférés à la Belgique; et, enfin des traitements et indemnités ci-après :

Wedde van de burgemeester-ambtenaar van Eupen fr.	243.000
Wedde van de burgemeester-ambtenaar van Malmédy fr.	135.000
Wedde van de politie-commissaris van Sankt-Vith fr.	90.000
Verlofgeld, kindertoeslag, geboortevergoeding, enz. fr.	52.000
	fr. 520.000

Traitement du bourgmestre - fonctionnaire d'Eupen... .. fr.	243.000
Traitement du bourgmestre-fonctionnaire de Malmédy fr.	135.000
Traitement du commissaire de police de Saint-Vith fr.	90.000
Pécule de vacances, allocations familiales et de naissance, etc. fr.	52.000
	fr. 520.000

Het commissielid beweert dat wanneer men in de Oosterkantons vaderlandse propaganda wil maken ze dan ook maar zelf moet bekostigen.

De heer Minister heeft geantwoord dat betreffende de Oosterkantons door zijn departement sedert de beëindiging van de eerste wereldoorlog dezelfde politiek is gevoerd. De burgemeesters zijn ambtenaars ten laste van de begroting. Nu een der twee burgemeesters de leeftijdsgrens heeft bereikt zal de vraag zich stellen of de ambtenarenfunctie voor deze gemeente zal gehandhaafd blijven.

Het lid heeft een amendement neergelegd waarbij de kredieten hoger vermeld allen worden geschrapt.

C. — Te Deum's op 21 Juli en 15 November.

Een lid vraagt uitleg over de som van 70.000 frank voorzien voor de twee Te Deum's op 21 Juli en op 15 November.

De heer Minister voerde aan dat in deze sommen voorzien zijn o. m. het plaatsen van de nadar-afsluitingen, het optimmeren van de tribunes, de Koninklijke troon, en al wat bij deze plechtigheden hoort. Het krediet is niet overdren.

D. — Repatriëring van sommige oorlogsslachtoffers.

Onder artikel 328 is een krediet voorzien van 9.600.000 frank voor de identificatie en teraardebestelling van oorlogsslachtoffers 1940-45. De kosten van overbrenging van het stoffelijk overschot van sommige slachtoffers wordt vergoed door het Departement. Een Commissielid vestigde er de aandacht op dat de repatriëring van het stoffelijk overschot van de jongelingen die opgeroepen werden om het leger te vervoegen en in Frankrijk in 1940 overleden niet vergoed wordt.

De heer Minister heeft bevestigd dat ook deze kwestie zal geregeld zijn binnen enkele weken en dat alleen nog een op puntstelling vereist is vanwege het Departement van Financiën.

E. — Optreden van de Rijkswacht.

Op het feit dat naar aanleiding van de betoging van 30 September 1951 ter verdegiging van de openbare school in sommige scholen bepaalde leerkrachten een ondervraging moesten ondergaan vanwege Rijkswachters, wordt door een commissielid de aandacht gevestigd. Een ander lid beweert dat leden der rijkswacht onderzoeken hebben ingesteld naar de politieke overtuiging van onderwijzers en zulke zelfs bij de geburen van de onderwijzer. Ze klagen ten eerste deze feiten aan en vragen dat de heer Minister zou ingrijpen.

De heer Minister heeft een onderzoek doen instellen doch hij is nog niet in het bezit der resultaten.

Andere leden voeren aan dat ter gelegenheid van de IJzerbedevaart sommige rijkswachters ongepast zijn opgetreden.

Le commissaire déclare que, si l'on veut faire de la propagande patriotique dans les cantons de l'Est, on n'a qu'à la payer soi-même.

Monsieur le Ministre répond que, pour ce qui concerne les cantons de l'Est, il ne fait que suivre la politique appliquée par son Département depuis la fin de la première guerre mondiale. Les bourgmestres sont des fonctionnaires qui émargent au budget général. Etant donné qu'un des deux bourgmestres a atteint la limite d'âge, la question se posera du maintien du statut de fonctionnaire pour le bourgmestre de cette commune.

Le membre en question présente un amendement tendant à supprimer tous les crédits précités.

C. — Te Deum des 21 juillet et 15 novembre.

Un membre demande des explications au sujet de la somme de 70.000 francs prévue pour les deux Te Deum, celui du 21 juillet et celui du 15 novembre.

M. le Ministre signale que cette somme est destinée à couvrir les frais, notamment le placement des barrières Nadar, le Trône royal, l'édification des tribunes, et tout ce que comportent ces cérémonies. Le crédit n'est pas exagéré.

D. — Rapatriement de certaines victimes de la guerre.

A l'article 328, il est prévu un crédit de 9.600.000 francs pour l'identification et la sépulture des victimes de la guerre 1940-1945. Les frais de transfert des corps de certaines victimes sont pris en charge par le Département. Un membre rendit la Commission attentive au fait que le rapatriement des corps des jeunes gens appelés à rejoindre l'armée et décédés en France, en 1940, n'est pas indemnisé.

Monsieur le Ministre déclare que cette question sera également réglée dans quelques semaines et qu'il ne faut plus qu'une mise au point du Département des Finances.

E. — Intervention de la Gendarmerie.

Le fait que la manifestation du 30 septembre 1951 pour la défense de l'école publique ait été l'occasion, dans certaines écoles, de soumettre certains membres du personnel enseignant à des interrogatoires par des gendarmes, est signalé par un membre à l'attention de la Commission. Un autre membre affirme que des membres de la Gendarmerie ont procédé à des enquêtes portant sur les opinions politiques de certains instituteurs, allant même jusqu'à interroger des voisins. Ils dénoncent avec force ces faits, et réclament l'intervention de Monsieur le Ministre.

Monsieur le Ministre a ordonné une enquête, mais il n'est pas encore en possession des résultats.

D'autres membres signalaient qu'à l'occasion du pèlerinage de l'Yser, certains gendarmes ont été maladroits dans leurs interventions.

F. — Raad van State.

De uiteenzettingstabel van de personeeluitgaven betreffende de Raad van State zou doen besluiten dat het kader van deze instelling niet gans bezet is en dat er één plaats van raadsheer, één van substituut, één van adjunct-griffier en één van bijzitter zouden open zijn.

De tabel is opgemaakt op het ogenblik dat deze vacaturen bestonden. Zulks is thans niet meer het geval.

Er is een achterstand van één jaar bij de behandeling der zaken, zodat wordt aangedrongen op uitbreiding van het personeel.

G. — Militieaangelegenheden.

Een lid critiseerde de tabel der ziekten en lichaamsgebreken welke vrijstelling of voorlopige afkeuring van de dienstplichtigen tot gevolg hebben, die gevoegd is bij het Koninklijk besluit van 5 October 1951 (*Staatsblad* van 16-17 November 1951). Hij meende dat verschillende geneesheren die deze criteria hadden uitgewerkt geen militaire bevoegdheid hadden en niet wisten wat eigenlijk de militaire dienst is. Hij vraagt dat deze criteria zouden herzien worden.

De heer Minister heeft geantwoord dat hij de kwestie nader zou onderzoeken.

Het zelfde lid drong er ook op aan dat de pleegvormen tot het bekomen van de militievergoeding vereenvoudigd zouden worden.

9. — STEMMING DER AMENDEMENTEN.

De heer Demoitelle trok zijn amendement in dat hij had ingediend bij artikel 14-2 van de begroting.

Zijn amendement bij artikel 24-2 werd verworpen met 10 stemmen voor en 10 tegen.

Zijn amendement bij artikel 24-3 onderging hetzelfde lot.

Zijn amendement op artikels 24-8 en 24-9 werd verworpen met 11 stemmen tegen 9 en 1 onthouding.

Het artikel 24 zoals het oorspronkelijk werd voorgesteld werd dan aanvaard met 11 stemmen en 10 onthoudingen.

Het amendement van de heer Demoitelle op artikel 28-1 werd verworpen met 11 stemmen tegen 1 en 9 onthoudingen.

Het artikel 28 werd in zijn oorspronkelijke vorm aangenomen met 11 stemmen en 10 onthoudingen.

10. — AANNEMING VAN DE BEGROTING.

De begroting werd door de Commissie aangenomen met 11 stemmen tegen 10.

Het verslag werd eenparig goedgekeurd.

De Verslaggever,

F. HERMANS.

De Voorzitter,

M. PHILIPPART.

F. — Conseil d'Etat.

Le tableau récapitulatif des dépenses du personnel relatives au Conseil d'Etat pourrait donner l'impression que le cadre de cette institution n'est pas complètement pourvu et que seraient vacantes une place de conseiller, une de substitut, une de greffier-adjoint et une d'assesseur.

Le tableau a été établi à un moment où ces vacances d'emploi existaient. Ce n'est plus le cas, actuellement.

Il y a un arriéré d'un an dans l'examen des affaires, si bien qu'on réclame une extension de personnel.

G. — Milice.

Un membre critique le tableau des maladies et infirmités entraînant l'exemption ou l'ajournement des miliciens, et annexé à l'arrêté royal du 5 octobre 1951 (*Moniteur*, 16-17 novembre 1951). Il estime que plusieurs des médecins qui avaient élaboré ces critères n'avaient aucune compétence militaire et qu'ils ignoraient en fait le service militaire. Il demande la revision de ces critères.

Monsieur le Ministre répond qu'il examinera la question de plus près.

Le même membre insiste en faveur de la simplification de la procédure de demande d'indemnités de milice.

9. — VOTE DES AMENDEMENTS.

M. Demoitelle retire son amendement à l'article 14-2 du budget.

Son amendement à l'article 24-2 est rejeté par 10 voix contre 10.

Son amendement à l'article 24-3 subit le même sort.

Son amendement aux articles 24-8 et 24-9 est rejeté par 11 voix contre 9 et une abstention.

L'article 24 est ensuite adopté en sa forme initiale par 11 voix et 10 abstentions.

L'amendement de M. Demoitelle à l'article 28-1 est rejeté par 11 voix contre 1 et 9 abstentions.

L'article 28 est adopté en sa forme initiale, par 11 voix et 10 abstentions.

10. — VOTE DU BUDGET.

Le budget a été adopté par la Commission par 11 voix contre 10.

Le rapport a été adopté à l'unanimité.

Le Rapporteur,

F. HERMANS.

Le Président,

M. PHILIPPART.

BIJLAGEN.

VRAGEN EN ANTWOORDEN.

VRAAG :

Het krediet ingeschreven in artikel 28-18 — 12.450.000 frank voor propagandakosten lijkt overdreven.

Is met het bedrag groot 5.000.000 frank, in dit artikel, niet hetzelfde bedoeld als met de post sub c) voor recruteringsaanplakbrieven?

ANTWOORD :

Met het bedrag sub a), gevraagd voor de wervingscampagne en de post sub c), voor aanplakbrieven voor recrutering, is niet hetzelfde bedoeld.

Inderdaad, het bedrag van 5.000.000 frank voorzien onder litt. a) is onder meer bestemd tot het dekken van de uitgaven voor publiciteitsfilms, voor inlassingen in dagbladen, tijdschriften en alle andere publiciteitsmiddelen.

VRAAG :

Een lid van de Commissie vraagt om de percentages te herzien die tot grondslag dienden voor de berekening van het krediet bestemd voor de militievergoeding alsook om de procedure, tot verkrijging dezer vergoeding, te vereenvoudigen.

Het geachte lid brengt namelijk kritiek uit op het feit dat de aanvragen in dubbel moeten geschieden : de ene door de gemeente, de andere door het leger. Een enkele ware voldoende.

ANTWOORD :

1) *Herziening der percentages die tot grondslag dienen voor de berekening van het krediet bestemd voor de militievergoedingen.*

Voor de rechthebbenden, andere dan de echtgenoten, zijn deze percentages gegrond op een waarschijnlijkheidsberekening bij gebrek aan positieve gegevens die een juistere berekening zouden toelaten.

Voor de echtgenoten is een bepaalde controle mogelijk door vergelijking van de voorziene uitgaven met deze gedaan in 1949.

Gedurende dit jaar werden 26.000.000 frank aan de echtgenoten uitbetaald bij een gemiddeld dagelijks aantal van 36.700 miliciens onder de wapens en een vergoeding van 1.000 frank per maand.

De uitgave zou 39.000.000 frank bedragen hebben zo deze vergoeding 1.500 frank beliep.

Het gemiddeld dagelijks aantal miliciens, onder de wapens zal 96.500 in 1952 bedragen.

De uitgave die, voor 1952, voorzien wordt zal dus bedragen :

$$\frac{39.000.000 \times 96.500}{36.700} = \pm 102.000.000 \text{ frank.}$$

De uitgave, berekend op grond van min of meer benaderende percentages bedraagt dus 99.060.000 frank.

Aan deze som moet nog een bedrag van 172.800.000 frank toegevoegd worden, vereist om aan de ouders, na 12 maanden dienst van de militair, militievergoedingen toe te kennen. Op de 96.500 manschappen, onder de wapens, zijn er, voor het dienstjaar, 38.000 behouden na 12 maanden dienst.

De berekening geschiedt als volgt :

38.000 mansch. — 5,25 % gehuwd of 1.995 of 2.000 hetzij 36.000.

Aantal rechthebbenden :

$36.000 \times 35 \% = 12.600$ rechthebbenden (volledig bedrag — 1.000 fr.).

$36.000 \times 10 \% = 3.600$ rechthebbenden (verminderd bedrag — 500 fr.).

(1.000×12) of $12.000 \times 12.600 = 151.200.000$

(500×12) of $6.000 \times 3.600 = 21.600.000$

172.800.000

Voor de militairen-wezen die recht hebben op een maandelijks vergoeding van 500 frank, na 12 maanden dienst, geschiedt de berekening als volgt :

36.000 miliciens
— 16.200 (12.600 + 3.600, verwanten in opgaande linie)

19.800

ANNEXES.

QUESTIONS ET REPONSES.

QUESTION :

Le crédit inscrit à l'article 28-18 — 12.450.000 francs — frais de propagande, paraît excessif.

La somme de 5.000.000 de francs comprise dans cet article ne fait-elle pas double emploi avec le poste c) affiches pour recrutement?

RÉPONSE :

Il n'y a pas double emploi entre le poste a) sollicité pour la campagne de recrutement, et le poste c) relatif aux affiches pour le recrutement.

En effet, le montant de 5.000.000 de francs prévu au poste a) est destiné notamment à couvrir les frais de confection de films publicitaires, et des insertions dans les journaux, revues et tous autres moyens de publicité.

QUESTION :

Un membre de la Commission demande de revoir les pourcentages ayant servi de base au calcul du montant du crédit affecté aux allocations de milice et de simplifier la procédure imposée pour l'obtention de l'indemnité.

L'honorable membre critique notamment le fait que les demandes doivent être présentées en double : l'une par la commune, l'autre par l'armée. Une seule devrait suffire.

RÉPONSE :

1) *Revoir les pourcentages ayant servi de base au calcul du montant du crédit affecté aux allocations de milice.*

Ces pourcentages sont, en ce qui concerne les ayants droit autres que les épouses, basés sur des probabilités à défaut de tout élément positif permettant un calcul plus exact.

En ce qui concerne les épouses, un certain contrôle est possible en comparant la dépense prévue avec celle faite réellement en 1949.

Pendant cette année, 26.000.000 de francs ont été payés aux épouses alors que le nombre moyen journalier de miliciens sous les armes était de 36.700, et le taux de l'indemnité de 1.000 francs par mois.

La dépense aurait donc été de 39.000.000 de francs si le taux de l'indemnité avait été de 1.500 francs.

Le nombre moyen journalier de miliciens présents sous les armes sera de 96.500 en 1952.

La dépense à prévoir pour 1952 sera donc :

$$\frac{39.000.000 \times 96.500}{36.700} = \pm 102.000.000 \text{ francs.}$$

La dépense calculée sur base de pourcentages plus ou moins approximatifs serait de 99.060.000 francs.

A cette somme il y a lieu d'ajouter 172.800.000 francs, montant de la somme jugée nécessaire pour couvrir les indemnités de milice revenant aux parents après 12 mois de services du militaire. Sur les 96.500 hommes présents sous les drapeaux, il y a, pour l'exercice, 38.000 hommes-mêmes maintenus au delà des 12 mois.

Le calcul s'établit comme suit :

38.000 hommes — 5,25 % mariés ou 1.995 ou 2.000 soit 36.000 hommes.

Nombre de bénéficiaires:

$36.000 \times 35 \% = 12.600$ bénéficiaires (taux plein — 1.000 frs.).

$36.000 \times 10 \% = 3.600$ bénéficiaires (taux réduit — 500 frs.).

(1.000×12) ou $12.000 \times 12.600 = 151.200.000$

(500×12) ou $6.000 \times 3.600 = 21.600.000$

172.800.000

Pour les militaires orphelins qui peuvent bénéficier d'une indemnité mensuelle de 500 francs après 12 mois de service, le calcul ci-dessous a été établi :

36.000 miliciens
— 16.200 (12.600 + 3.600, ayant des ascendants)

19.800

Aantal rechthebbenden :

$19.800 \times 1\% = 198$ of 200 wezen.
 (500×12) of $6.00 \times 200 = 1.200.000$.

SAMENVATTING.

I.	99.060.000
II.	172.800.000
III.	1.200.000
Achterstellen....	273.060.000
Vorige dienstjaren	1.940.000
Totaal	275.000.000

Besluit. — Een herziening der percentages, die dienden tot grondslag van de berekening, dringt zich niet op.

2) Vereenvoudiging van de procedure tot verkrijging van de vergoeding blijkt onmogelijk te zijn.

Indedaad, in de meeste gevallen moet bij de vraag een enkel formulier model II gevoegd worden waaruit de inkomsten van verzoeker en van de militair blijken, en afgeleverd door de werkgever.

Zolang de toekenning van de militievergoeding afhankelijk wordt gesteld van de inkomsten blijft deze formaliteit vereist.

3) De aanvraag en de bijlagen moeten in dubbel opgemaakt worden.

Aldus worden twee dossiers aangelegd : het eerste wordt door de gemeenteverheid overgemaakt aan de controleur van belastingen en het tweede wordt door verzoeker gegeven aan de militair die het, bij de aanvang van zijn militaire dienst, overmaakt aan de korpsverste. Deze laatste maakt een getuigschrift van indiensttreding op en zendt het dossier onmiddellijk naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Het tweede dossier komt dus slechts enkele dagen na het begin van de militaire dienst op de Dienst voor Militievergoedingen toe.

Zodra het dossier toekomt wordt de vergoeding uitbetaald aan de personen die de door de wet vereiste voorwaarden vervullen, onder voorbehoud van eventuele terugbetaling der bedragen die ten onrechte uitgekeerd werden (cf. art. 13 van het Koninklijk besluit van 12 October 1951).

Er wordt derhalve tot de betaling overgegaan alvorens de aanvraag, voor gezien verklaard door de controleur der belastingen, op het Departement toekomt.

De procedure waarover door het achtbare lid kritiek uitgebracht werd, wordt aldus gerechtvaardigd vermits een spoedige betaling aan de rechthebbenden beoogd werd.

VRAAG :

Een lid van de Commissie van Binnenlandse Zaken stelt vast dat het aantal van militaire dienst vrijgestelden, bij toepassing der huidige geschiktheidscriteria, te groot is.

Waarom worden deze die een hazenlip en platvoeten hebben en diegenen die een wijsvinger missen definitief afgekeurd wanneer ze zeer goed hun dienst in bepaalde legereenheden zouden kunnen doen?

Het achtbare lid vraagt of de geschiktheidscriteria niet eens te meer zouden kunnen herzien worden.

ANTWOORD :

Een lid van de Commissie kloeg over het feit dat een te groot aantal militairen afgekeurd worden om fysische redenen.

Bij het onderzoeken van de nieuwe geschiktheidscriteria, bepaald bij koninklijk besluit van 5 October 1951 (« Staatsblad » van 16-17 November), heeft het lid zijn verwondering geuit dat jonge lui die een hazenlip en platvoeten hebben of de wijsvinger missen van militaire dienst vrijgesteld worden, wanneer deze, naar zijn oordeel, zeer goed dienst kunnen doen in bepaalde legereenheden.

Deze gebreken worden behandeld in de rubrieken A2 (hazenlip) A. 44 (verlies van de wijsvinger) en A. 46 (platvoeten) in de bijgevoegde tabel van het koninklijk besluit. Deze gebreken hebben de vrijstelling slechts ten gevolge wanneer de verschillende voorwaarden, bepaald in de bovenvermelde rubrieken en in de aanvullende onder-richtingen hieraan toegevoegd, vervuld zijn.

Ik breng in herinnering dat de nieuwe criteria uitgewerkt werden door een wetenschappelijke commissie samengesteld zoals vermeld in het verslag aan de Koning, dat het koninklijk besluit van 5 October 1951 voorafgaat.

Voor zulke speciale en wetenschappelijke onderwerpen kon de Regering slechts steunen op het advies uitgebracht door de specialisten die zij geraadpleegd had.

Sommige leden hebben bij de behandeling van de geschiktheidscri-teria in de Commissie er op aangedrongen dat in België dezelfde criteria zouden aangenomen worden als in de andere legers van het

Nombre de bénéficiaires :

$19.800 \times 1\% = 198$ ou 200 orphelins.
 (500×12) ou $6.000 \times 200 = 1.200.000$.

RECAPITULATION.

I.	99.060.000
II.	172.800.000
III.	1.200.000
Arriérés	273.060.000
Exercices antérieurs	1.840.000
Total	275.000.000

Conclusion. — Une revision des pourcentages ayant servi de base au calcul ne paraît pas se justifier.

2) Simplifier la procédure imposée pour l'obtention de l'indemnité paraît impossible.

En effet, le seul formulaire à joindre à la demande (dans la généralité des cas) est le modèle II, attestant des ressources du demandeur et du militaire, et délivré par leurs employeurs.

Aussi longtemps que l'octroi de l'indemnité de milice sera soumis à des conditions de ressources, cette formalité sera indispensable.

3) La demande et les annexes doivent être remplies en double exemplaire.

Ainsi deux dossiers sont constitués, dont le premier est transmis par l'autorité communale au contrôleur des contributions et le deuxième est remis par le demandeur au militaire qui le transmet à son chef d'unité au moment de son entrée sous les armes. Le chef d'unité remplit l'attestation de présence sous les armes et envoie le dossier immédiatement au Ministère de l'Intérieur.

Ce deuxième dossier parviendra donc au service des indemnités de milice quelques jours après l'entrée sous les armes du militaire.

Dès la réception de ce dossier, il est procédé au paiement de l'indemnité aux personnes qui paraissent réunir les conditions requises par la loi, sous réserve de récupérer éventuellement les sommes qui seraient reconnues avoir été indûment payées (v. art. 13 de l'arrêté royal du 12 octobre 1951).

Il est donc procédé au paiement avant que la demande visée par le contrôleur des contributions parvienne au département.

La procédure critiquée par l'honorable membre se justifie donc, son but étant d'accélérer le paiement aux intéressés.

QUESTION :

Un membre de la Commission de l'Intérieur constate que le nombre d'exemptés du service militaire par application des critères d'aptitudes actuels est trop important.

Pourquoi les bcs de lièvre, les pieds plats et le manque de l'index permettent-ils de réformer définitivement alors que les intéressés pourraient parfaitement faire du service dans certaines unités.

L'honorable membre demande s'il n'y a pas lieu de revoir, une fois de plus, les critères d'aptitude.

RÉPONSE :

Un membre de la Commission s'est plaint du trop grand nombre d'exemptés du service militaire pour raison physique.

Examinant les nouveaux critères d'aptitude fixés par l'arrêté royal du 5 octobre 1951 (« Moniteur » du 16-17 novembre), ce membre s'est étonné que des jeunes gens ayant un bec de lièvre, ayant les pieds plats ou ayant perdu l'usage de l'index soient exemptés du service, alors qu'à son avis ils auraient très bien pu faire partie de certaines unités de l'armée.

Les infirmités visées font l'objet des rubriques A. 2 (bec de lièvre), A. 44 (perte de l'index) et A. 46 (pieds plats) des tableaux annexés au dit arrêté royal. Ces infirmités entraînent l'exemption que pour autant que soient réunies les diverses conditions précisées dans les rubriques citées ci-avant et dans les instructions complémentaires figurant au regard de ces rubriques.

Je rappelle que les nouveaux critères sont l'œuvre d'une commission scientifique dont la composition figure dans le rapport au Roi qui précède l'arrêté royal du 5 octobre 1951.

Dans une matière spéciale et scientifique comme celle-là, le Gouvernement n'a pu que s'en rapporter complètement à l'avis des spécialistes qu'il avait consultés.

Lors des travaux de la commission des critères d'aptitude, certains membres de celle-ci avaient insisté pour l'adoption en Belgique de critères analogues à ceux adoptés dans d'autres armées du Pacte

Atlantisch Pakt opdat in de samenwerkende legers een zo groot mogelijke eenvormigheid zou bekomen worden.

De argumenten ten voordele van de eenmaking der geschiktheids-criteria waren stellig niet zonder belang.

De Commissie kon deze nochtans niet aanvaarden. De aanname van de voorgestelde criteria zou immers in België een gevoelige vermeerdering van het aantal vrijgestelden meebrengen. De Commissie mocht niet uit het oog verliezen dat, wanneer de wetgever de Regering de verplichting opgelegd heeft nieuwe criteria te bepalen (art. 14, par. 3 der Militiewet) het doel hierbij was de geschiktheidseisen voor de dienst te verminderen en, zeker niet ze te vermeerderen.

Daarom heeft de Commissie deze voorstellen verworpen en heeft ze getracht een middel te vinden om de fysieke vereisten nog te verminderen in de mate van het mogelijke.

Hier moet opgemerkt worden dat telkens men de geschiktheids-criteria herzielt de eisen verminderd worden met het oog op de inlijving van ziekelijke en gebrekkige miliciens die, voordien, vrijgesteld werden.

De jonge lui die aldus hun dienst doen zijn zeker niet sterk; het zijn half-invaliden waarmede men het leger niet hoeft te overstelpen. Vergeten we niet dat het leger thans krachtige jonge lieden, die geschikt zijn voor alle dienst, ontbeert en dat het daarentegen overstelpt is met half-invaliden.

Persoonlijk kan ik slechts blijven bij de bepaling van het koninklijk besluit dd. 5 October 1951 dat de besluiten weergeeft van een Commissie specialisten, aan dewelke wij vroegen het aantal gebrekkigen, die vrijgesteld werden van militaire dienst tot het strikt minimum te herleiden. Door nog strengere eisen te stellen zou in ons leger een reeks jonge lieden komen die de gezondheidsdienst zouden overstelpen.

Atlantique et ce dans le but de maintenir une plus grande uniformité entre armées appelées à coopérer.

Ces arguments en faveur de l'unification des critères d'aptitude ne manquaient certainement pas de poids.

La Commission n'a cependant pas pu s'y arrêter : L'adoption des critères proposés aurait conduit, en effet, en Belgique, à un accroissement sensible du nombre des exemptés. Or, la Commission ne pouvait perdre de vue que quand le Législateur a imposé au Gouvernement (article 14, par. 3 de la loi de Milice) l'obligation d'établir de nouveaux critères, son objectif était de diminuer les exigences en matière d'aptitude au service et, certainement pas, de les augmenter.

C'est pourquoi la Commission a été amenée à rejeter ces propositions et s'est occupée de trouver le moyen de réduire encore, dans la mesure du possible, les exigences physiques.

Remarquons que, chaque fois qu'on procède à une révision des critères d'aptitude, c'est dans le sens d'une diminution des exigences et ce, dans le but d'incorporer des miliciens atteints de maladies ou d'infirmités qui entraînaient précédemment l'exemption.

Les jeunes gens ainsi récupérés ne sont certainement pas robustes, ce sont des semi-valides et il n'est pas opportun d'encombrer l'armée de semi-valides. Ne perdons pas de vue que notre armée actuelle manque de jeunes gens robustes, aptes à tous services et qu'elle est, au contraire, encombrée de semi-valides.

Je ne puis personnellement que m'en tenir aux dispositions de l'arrêté royal du 5 octobre 1951 qui reflète les conclusions d'une commission de spécialistes à qui nous avons demandé de réduire, au strict minimum, la nomenclature des infirmités conduisant à l'exemption du service militaire. Aller au-delà, serait charger notre armée d'une série de jeunes gens qui ne feraient qu'encombrer les services sanitaires.